

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

2023/1

Szolgálat

Mit jelent a „szolgálat”? Ezt a szót hallva különböző kép, érzés, indulat jön elő bennünk. Neked mit jelent? Szolgálatot, szenvedést? Vagy éppen ellenkezőleg: kiváltságot, együttműködést? Alantas dolgot, vagy fennkölt feladatot? J. I. Packer szerint, hogy ez szégyent vagy dicsőséget jelent-e, attól függ, kinek veti alá magát az ember. A keresztyén ember ilyen vonatkozásban kiváltságos helyzetben van, és jobb dolga van, mint bárki másnak, mert a mindeneket teremtő és fenntartó Isten az ő ura. (Zsolt. 100; Kol. 3, 24)

Ez az idézet viszont nem tartalmazza azt a kérdést, hogy nehéz vagy könnyű ez a fajta alávetettség. A szolgálatban rendszerint hétköznapi dolgokra vagyunk ítélve, annak minden egyhangúságával, szürkeségével. Legtöbbször nincs benne adrenalinot csepegtető változatosság, sem tesztoszteront adagoló újszerűség. Így az óemberi természet könnyen lázad az egyhangúsága ellen. Általános tapasztalat, hogy a kezdeti lelkesedést letöri, akár meg is semmisíti a monotonitás. Szívesebben szolgálnánk úgy, ha az érte kapott jutalom látható lenne. Sokkal szívesebben, ha több változatosságot és izgalmat rejtene.

Francis Schaeffer egész élete az önmegtagadásról szólt. A *Halál a városban* című könyvében figyelmeztet: „Ha olyan keresztyén vagy, aki könnyű szolgálatot keres a mostani helyzetben, amikor a keresztyének kisebbségben vannak, akkor nem látsz reálisan. Jeremiás idejében is nehéz volt, és a mai időkben sem könnyű.”

A keresztyének számára nincs kibúvó. Egyrészt azért nincs, mert minden keresztyén rendelkezik a Róma 12, 4–8-ban leírt hét lelki ajándék egyikével vagy másikkal. Ezek az ajándékok nem megőrzésre adtak, hanem kamatoztatásra. Az erre vonatkozó igeszakaszok útmutatást adnak az ajándékok használatáról, a velük való élésről.

TARTALOM

(1Kor. 12, 27–31; 1Kor. 14; 1Pt. 4, 11)
Érdemes imádkozva elolvasnunk
mindegyiket.

Másrészt a szolgálattelvőnek
az ajándékba kapott kincsek szét-
osztása az élete. Nem választhatod
szét azt, aki vagy attól, amit teszel.
Amilyen mértékben hat rád Isten
igazsága a Vele való személyes kap-
csolatodban, annyira fog ez a hatás
érvényre jutni a szolgálatodban.
Képmutatóan is lehet bizonyítani,
de ebbe előbb-utóbb könnyen be-
lefárad az ember – különösen, ha
egyhangú és rövidtávon dicsőséget
nem hozó szolgálatról van szó.

Harmadrészt jó emlékeznünk
arra, hogy Krisztus urunk is szolgál-
i formát öltött. Mindenki szolgáljává
lett. Az Atya akaratát cselekedte, és
törtetlenül a mi érdekeinket tartot-
ta szeme előtt. A Krisztus követése
(Kempis Tamás szavaival élve az
„Imitatio Christi”) számunkra is
ezt kell jelentse. Krisztus magavise-
lete mindenben példa, leginkább,
hogy azt tette, amit az Atya Rá bí-
zott. Neki nem a saját érdekei szá-
mítottak, hanem az Atya dicsőségét
mutatta fel minden helyzetben. Ez
mindannyiunknak segítség a szolgál-
lat helyes módjának elsajátításában.
Hadd kövessük Őt, aki ezt mondta:
„Én pedig olyan vagyok közöttetek,
mint aki szolgál.” (Lk. 22, 27)

Tamás Sándor

4 Hogyan szolgáljunk az Úrnak?

7 A lelkészfeleség tennivalói

10 Megmenekültek a menekültek
között

12 Ahogyan a gyerekek látják

14 Megkeresni, aki elveszett

17 Félek a haláltól. Mit tegyek?

20 Isten csodálatos vezetése

22 Lelki legeltetés V.

28 Miért ünnepeljük a húsvétot?

32 Ellenséges hatóságot szolgálni

34 Mákos laska

36 Várunk

37 A katekizmusokat vagy a Szentírást
memorizáljuk?

40 A keresztyénség tizenötödik százada

45 Az Úr csodálatos útbaigazítása

Hogyan szolgáljunk az Úrnak?

Kovács Kálmán

Tegyük fel magunknak a kérdést: mi jellemez engem? Az igyekezetben rest vagyok-e? Lélekben buzgó vagyok-e? Az Úrnak szolgállok-e? Vagy mint a laodiceai gyülekezet, amelyet az Úr azzal fenyegetett, hogy kiköpi a szájából, langyos (Jel. 3, 15–16). Mennyire vagyok lusta az Úr szolgálatában? Közömbös vagyok-e az Úr ügye iránt, aki vérrel megvásárolt engem?

Talán ez a válaszod erre: „Régebben szorgalmasan és buzgón szolgáltam az Urat, de mára már kiégtem. Más keresztyének kritizáltak. Néhányan hamis pletykákat terjesztettek rólam. Úgy tűnt, senki sem értékelte a hosszú, kemény szolgálati órákat, amelyeket a színpalak mögött töltöttem. Ezért nincs kedvem még egyszer átélni ezt. Elmegyek a gyülekezetbe, de nem akarok részt venni a szolgálatban.”

Ha ez a helyzet veled, akkor újra el kell gondolkodnod az Isten irántad való szeretetén és irgalmán, hogy megfelelő motivációt kapj újra. Pál

*„Az igyekezetben ne
legyetek restek;
lélekben buzgók legyetek;
az Úrnak szolgáljatok.”
(Róma 12, 11)*

a Rómaiakhoz írt levél 12, 1-ben pontosan ezt a motivációt fogalmazza meg, amire szükséged van: „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” Az Istennek kedves szolgálat legfőbb motivációja Isten irgalma, amelyet Pál az 1–11. fejezetekben fejt ki. A mi versünkben (12, 11) pedig arról beszél, hogyan kell szolgálni az Úrnak. A lényeg ez:

Isten – az irgalmasságára hivatkozva – arra kér bennünket, hogy szorgalmasan, buzgón szolgáljunk neki.

Kedves Olvasó, remélem, hogy személyesen megtapasztaltad már Isten bőséges irgalmát, amely oknál fogva Jézus Krisztust megváltódként és uradként ismerheted és szeretheted. Ha viszont soha nem bízta Krisztusban, akkor nem az Úrnak, hanem a bűnnek vagy alávetve. Meg kell térned a hitetlenségedből az Úrhoz ahhoz, hogy neki szolgálj. Kérj Istentől kegyelmet, hogy bízni tudj Krisztusban, hogy akarj és tudj neki szolgálni. Vagy ha bízta Krisztusban, de az iránta érzett szereteted kihűlt, mert elfelejtetted az Ő irántad való irgalmát és kegyelmét a kereszten, akkor vissza kell térned az evangéliumhoz! Isten könyörülete motivál az Úrnak való szorgalmas, buzgó szolgálatra.

Isten az irgalmasságára hivatkozva arra kér bennünket, hogy ne legyünk lusták, hanem szorgalmasan szolgáljunk neki

„Az igyekezetben ne legyetek restek.” (12, 11a)

Kemény feladatokat végzel az Úr szolgálatában? Talán ez a válaszod: „Keményen kell dolgoznom a megélhetésért. Munka után túlságosan kimerült vagyok ahhoz, hogy az Urat szolgáljam.” Két megjegyzésem van erre.

Először is úgy kell tekintened a munkádra, mint amit az Úrért teszel, és ezért szívből kell tenned, úgy, mint amit neki kívánsz tenni. A Kolossébeliekhez írt levélben 3, 23–24-ben Pál azt mondja a hívő rabszolgáknak: „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” Ha ezek a szavak a rabszolgákra vonatkoztak, akiknek a legalantasabb munkájuk volt, akkor bizonyára ez a te munkádra is érvényes. Úgy kell gondolkodnod, hogy azzal, amit teszel, az Urat szolgálod. Ezért ne legyél lusta, dolgozz keményen!

Másodszor Isten lelki ajándékokat adott neked, hogy az Ő szolgálatára használd (Róma 12, 3–8), és amikor

ezeket az ajándékokat az Ő országa építésére fordítod, akkor teljes bizonyossággal betölt az Ő erejével. Amikor azt teszed, amire Isten alkalmasá tett téged, hogy megtedd az általa adott erővel, az serkentőleg hat rád. Lehet, hogy elfáradsz, miután elvégzed munkádat, de ugyanakkor elégedetté is válsz.

2 Isten az irgalmasságára hivatkozva arra kér bennünket, hogy mint lélekben buzgók szolgáljunk neki

*„Lélekben buzgók legyetek.”
(12, 11b)*

J. C. Ryle így ír az istenfélő buzgóságról: „A lelki buzgóság a lélekben lévő égő vágy arra, hogy Istennek tetszen, hogy az Ő akaratát teljesítse, és hogy minden lehetséges módon előmozdítsa az Ő dicsőségét a világban.” Isten azt akarja, hogy lelkünkben iránta való égő vágygal, szenvedéllyel és őszinte lelkesedéssel szolgáljunk. Erre magunktól nem vagyunk képesek. Isten Lelke az, Aki felforrósítja a lelkünket az evangélium által, ráirányítva lelki szemeinket Isten irántunk való szeretetére és irgalmára Fiában, Jézus Krisztusban a keresztfán, és ezáltal képesekké tesz bennünket arra, hogy lelki buzgósággal szolgáljunk az Úrnak.”

3 Isten az irgalmasságára hivatkozva arra kér bennünket, hogy „az Úrnak szolgáljatok”

*„Az Úrnak szolgáljatok.”
(12, 11c)*

- ♦ Minden hívő felszólítást kapott erre.
- ♦ Szolgák vagyunk, nem önkéntesek.
- ♦ Nem magunkért kell szorgalmasaknak lennünk.
- ♦ Elsősorban nem másokért tevékenykedünk.
- ♦ Az Úrnak szolgálni azt jelenti, hogy annak kedvében járunk, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk, amikor még bűnösök voltunk.

Mi a mi részünk tehát?

Először is győződjünk meg arról, hogy a motivációnk helyes. Azért kell munkálkodnunk, mert nagy irgalmasságot tanúsított irántunk. Ez arra késztet, hogy ne legyünk lusták, hanem szorgalmasak. Krisztus szolgálata idővel egyre inkább szenvedélyünkkel válik, és még inkább buzgókká tesz. Ne feledjük, hogy nem másat szolgálunk, mint magát az Urat! Ámen.

Kéz a kézben Isten egyházában A lelkészfeleség tennivalói

László Judit

Bizonyára sokan kíváncsiak arra, hogy mivel töltik idejüket a lelkészek feleségei. Milyen fajta nehézségekkel küzdenek? Milyen örömeik vannak a szolgálatban? Nos, kedves testvérem, a lelkész felesége is elsősorban ugyanolyan nő, mint bármelyik másik keresztyén nő a gyülekezetben. Ugyanazokkal a ki-

hívásokkal szembesül nap mint nap, ő is gyakran elfárad, elcsügged, egyensúlyozni próbál a szerepei és feladatai között. A lelkészfeleséget is Isten elsősorban a vele való kapcsolatra hívta el azért, hogy élete Őt dicsőítse és magasztalja. Identitása Krisztusban van elrejtve, cselekedeteit a szeretetnek kell vezérelnie.

Mindenek előtt építenie kell a maga házát (Péld. 14, 1) Az otthonteremtés, a feleség- és anyaszerep, a férje támogatása, gyerekei nevelése a fő szolgálati területe. A lelkipásztori szolgálat egy olyan hivatás, ami nemcsak a lelkész, hanem saját családtagjai életét is meghatározza. A szószéket vasárnaponként elfoglaló férfit – bár nem mindig tűnik úgy – a színpalak mögött sok mindenben támogatni kell. Minden keresztyén férfinak szüksége van felesége segítségére, de a lelkészek esetében az imaháttér, a személyéhez és munkájához való tiszteletteljes hozzáállás, a bátorítás még inkább elvárás és kötelesség. A férjével s a gyermekeivel való kapcsolata prioritást élvez minden más szolgálat előtt.

Egyébként ugyanolyan kötelezettségei vannak, mint mindenki másnak. Istentől kapott ajándékait és adottságait használnia kell a gyülekezet és az őket látogatók javára. Tévedés azt gondolni, hogy kizárólag neki kell irányítani a gyermekmunkát, vezetni a kórust, megszervezni a női teadélután, közvetítő szerepet vállalni a tagok és a lelkész vagy különböző egyéb munkákat végzők között. A kritikákat sem neki kell továbbadni, hanem fő feladata a szeretetteljes intés, bátorítás és az a célkitűzés, hogy a tagok megtalálhassák helyüket a gyülekezetben. Neki is nagy szüksége van imatámogatásra, mert sokkal inkább belelát a férje munkája miatt

a nehézségekbe, problémákba, ami nőként plusz terhet jelent számára a család igazgatása mellett. Majdnem mindig a „tűzvonalba” van a helye, ami valljuk be, nem mindig a legkellemesebb pozíció. Ez a fajta lelki szolgálat különleges önfegyelmet és következetes ragaszkodást kíván az Úrhoz. Jani Ortlund keresztyén író és lelkészfeleség így vallott erről:

„A megterhelő elvárások, a hanyatló gyülekezet és felbomló kapcsolatok láttán gyakran megkérdezzük: miért tesszük azt, amit tesszünk? Nem a világ lenézése fáj, hanem ha azok bántanak, sőt elhagynak, akikért az életedet áldoztad. Megkísérthet a csüggedés, de tudjuk, hogy azt követjük, akit szintén elárultak és elhagytak a legközelebbi barátai. Mindent a szeretetnek kell motíválnia, ami a hitünkéből fakad. Emlékezz a keresztre!”

Álljon itt még néhány vallomás Isten szolgátságainak tollából:

„Sokszor csak háttérmunkában merülnek ki a feladataim vagy éppen imatámogatásban. Nagyon felüdítő, amikor egy beszélgetéssel, egy üzenettel, rövid látogatással a törődés más apró jeleivel szolgálhatok valaki felé.”

„Az egyik fontos dolog az volt, amit megtanultam, hogy nem a gyülekezet mérete vagy szolgálati helye határozza meg, hogy milyen áldásokban részesülök.”

„Áldás, hogy részese lehetek a gyülekezet növekedésének a szeretetben és szolgálatban. Láthatom a hosszú távú gyümölcsöket mások életében.”

„A szolgálat nem rólam szól, hanem arról, Akit követünk. Az állhatatosság megtermi a gyümölcsöket.”

„Azt a mély és tiszta örömet tapasztalom meg a lelki munkában, amire mindannyian vágyunk.”

Nos, kedves testvérem, ahhoz, hogy örömünket leljük a feladatainkban, és megelégedettek legyünk, szükséges napról napra megújulnunk a belső emberben. A legfontosabb, hogy újra és újra rácsodálkozzunk Isten tetteire, igazságaira. Fontos, hogy igyekezzünk egyre jobban megismerni Őt és ezáltal önmagunkat, hogy egyre tisztább szívvel szolgálhassunk neki. Az Ő határtalan szeretetéből merítsünk erőt, hogy megállhassunk a hétköznapiakban, és minden akadá-

lyon átjussunk, bármi is legyen a személyre szabott feladatunk az Ő országa építésében.

Szükséges egymást bátorítanunk, és vallanunk Dáviddal együtt, hogy:

*„Te tanítsz engem az élet ösvényeire, teljes öröm van Tennálád, a Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.
(Zsolt. 16, 11)*

Felhasznált irodalom:

- ♦ christianity.com - What is the role of a Pastor's Wife?
- ♦ pastoralcareinc.com - Role of a Pastor's Wife
- ♦ desiringgod.org - What should a Pastor's Wife be like?
- ♦ soulshpherd.org - Pastor's Wife Scriptures
- ♦ [9 MarksLifeTogether](http://9MarksLifeTogether.com) - Joy for joyless Pastor's Wife
- ♦ reviveourhearts.com - Praying for your Pastor's Wife

Megmenekültek a menekültek között

Gál István

2022. február 24. történelmi pillanat. Elképzelhetetlen a XXI. században – mondták sokan –, de mégis megtörtént, Oroszország megtámadta Ukrajnát. A hír bejárta az egész világot, az események pedig megváltoztatták sok ember életét. Milliók indultak útnak, köztük keresztyének és nem keresztyének. Voltak, akik konkrét cél felé tartottak a háborúból menekülve, s voltak, akik csak el akartak menekülni, mindegy hova, csak el a háborúból. Néhányan keresztyéni kötelességnek láttuk azt, hogy lehetőségeink és képességeink szerint segítsünk azoknak a menekülteknek, akik esetenként nagy segítségre szorultak. Ennek a szolgáltatnak lett sásfészke a miskolci gyülekezetünk. Egy év elteltével hadd idézzek fel néhány részletet abból a munkából, amit az Úr az ukrainai menekültek között tett lehetővé a számunkra.

Önkéntesség az ukrán–magyar határátkelőn

Az első időszakban lehetőség nyílt arra, hogy különböző határátkelőhelyen tolmácsként nyújtsunk segítséget. Az orosz és ukrán nyelvtudás hasznosnak bizonyult, mert a menekültek nem beszéltek magyarul, és nagyon kevesen beszéltek valamilyen nemzetközi nyelven (angolul vagy németül). A tolmácsolás nélkülözhetetlen segítség volt mind a menekülteknek, mind a határátkelőn szolgáltatót teljesítő rendészeknek. Azt, hogy mennyire nagy volt a szükség e téren, az is mutatta, hogy volt olyan tolmács, akit 29 óra folyamatos tolmácsolás után váltottunk le.

Az első hullámban olyanok érkeztek, akik a háború elől menekültek. Néhány hét elteltével azonban olyan menekültek, akik a háborúból lettek kimenekítve. Akik nemcsak hallottak a háború borzalmairól, hanem át is élték azokat. Kérdezni sem kellett, a kötelező regisztráció után többen odajöttek, és elmesélték életük borzalmait.

„A testvérem abban a tömbházban volt, amelyiket bombatalálat ért és összeomlott, nem tudtam segíteni” – mesélte az egyik harkovi menekült megrázó történetét.

– Úti célja? – kérdeztem az egyik idős hölgyet.

– Nem tudom.

– Vannak rokonai? – tettem föl a következő kérdést.

– Nem tudom – jött a válasz...

Megrázóbbnál megrázóbb történeteket meséltek arról, hogy az emberi gonoszság mennyire nem ismer határokat. A bűnös szív kész elmenni a legvégsőig, s ha tehetné még azon túl is egy lépéssel.

Miskolci gyülekezet – keresztyének erőgyűjtő helye

Többen a keresztyén menekültek közül Miskolcon szálltak meg néhány napra. Az úti céljuk nyugatabbra lévő európai országok voltak.

„A keresztyén Európa sajnos sok területen feladta keresztyén értékeit, szükségük van keresztyénekre, akik segítenek a visszatérésben. Isten úgy látta jónak, hogy ezt az Ukrajnából menekülő keresztyének által tegye meg” – ezt egy baptista prédikátor mondta, aki a gyülekezet nagy részével hagyta el Ukrajnát.

A miskolci gyülekezetünk lehetőségei szerint szállással, étellel segítette ezeket a menekülteket. Jó volt

megtapasztalni azt is, hogy már a pusztán tény, hogy testvérekhez megyünk, nagy bátorítást jelentett számukra. Mindannyian, akik megfordultak vagy megpihentek Miskolcon, hálásak voltak az Úrnak, hogy rendelt testvéreket, gyülekezetet, ahol a meleg szállás mellett testvéri szeretetet is kaphattak.

Nem mindenki volt keresztyén azok közül, akik Miskolcon kaphattak szállást. Feljűk is bizonyossággal voltunk arról a szeretetről, amit nap mint nap élvezhetűnk az életűnkben Isten kegyelméből.

„Kérdezd meg a lelkészt, hogy mennyivel tartozok a szállásért és az élelemért” – kérte egy idősebb hölgy, akit az egyik határátkelőtől hoztunk el Miskolcra. „Isten kegyelméből semmivel – válaszoltam. – Isten gondoskodott arról, hogy törődni tudjunk a menekültekkel.” Nem lehet leírni – legalábbis én nem vállalkoznék rá, hogy leírjam – azt a meghatottságot, amit ezeket hallva az arcán láthattam a hölgynek.

A magyar egy nehéz nyelv

Több száz menekült nem utazott tovább Miskolcra. Közöttük elkezdűnk magyar nyelvet tanítani. Néhány tucat „diák” jelentkezett, hogy hetente két nap magyar nyelvet tanuljon. A korhatár 9 és 87 év között volt. „A magyar egy nehéz nyelv” – állapította meg a legidősebb diák. A nyelvtanítás

melletti fő cél az evangélium hirdetése volt. Igaz az a megállapítás, hogy a nagy nyomorúság sem feltétlenül visz közelebb Istenhez. Volt, aki meghallgatta bizonyágunkat a szeretetről, volt, aki haragra gerjedt. „Ha Isten létezne, akkor nem engedné ezt a szörnyűséget, ami Ukrajnában folyik!” A nyelvtanításnál sokkal nehezebb arról bizonyág lenni, hogy bár ez a világ egy bűnös hely, és sok a szenvedés, de Isten mégis szeret.

Megmenekültként többször felmerült bennem a kérdés: vajon a legveszedelmesebb dologtól való megmenekülés útjáról milyen a bizonyágom? Vajon megteszek-e minden tölem telhetőt, hogy megmutassam hol, kinél van a menekülés? És te? Krisztus Urunk ezt a feladatot bízta ránk:

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28, 18–20)

Ha gyerekek véleményét kérdezzük a szolgálatról, értékes és a hétköznapi feladatokra nézve hasznos válaszokat kaphatunk tőlük.

Egy gyerektábor záróalkalmán néhányan arról számoltak be, hogy ki hogyan tevékenykedik családtagjai vagy mások javára abban a gyülekezetben, ahová jár.

A következőket mondták:

„Én általában, ha szót fogadok – azt gondolom –, szolgálok anyáék felé.”

„Segítek a testvéremnek megírni a házi feladatot.”

„Apával sokszor gereblyézek füvet a kertben, és mindig én viszem ki a szemetet.”

„Én szoktam mondani Panninak, hogy aludjon nálunk, amikor veszekednek a szülei.”

„Van egy néni a szomszédban, minden hét végén veszek neki kenyeret.”

„Sokat imádkozom egy osztálytársamért, mert beteg a testvére.”

„Én egyszer megbocsátottam – szerintem az is szolgálat.”

„Amikor a barátnőm akaratos, legtöbbször engedem, hogy igaza legyen...”

Ahogy a gyerekek látják

Curcubet Gabriella

Van, aki külső segítségnyújtásban, némelyikük lelki cselekedetekben látta meg azt, hogy van valamilyen tenivalója.

A Szentírásban Mózes különleges feladattal bízott meg. Vele kapcsolatban lehet olyan érzésünk időnként, mintha ő lenne az egyiptomi kivonulás egyetlen és leghasznosabb főszereplője. Kétségtelenül csodálatra méltó, ahogyan következetesen helytállt népe vezetésében, sok szempontból példaértékű számunkra. Azonban Áron és Húr tetteiről sem lenne jó elfelejtkeznünk, akik az ő fáradt karjait tartották az amálekíták elleni csatában (2 Móz. 17, 12). Fontos feladata volt aztán Józsuénak is, aki mindvégig kitartott mellette, és amikor szükségessé vált – mert nagyon sok munka szakadt rá –, apósa tanácsára újabb segítőköt válogathatott maga mellé, akikkel megoszthatta a terheket.

Akik az Urat szeretik, azok megkeresik és megtalálják a nekik járó feladatokat a gyülekezetben, és kétségkívül a feladatok is megtalálják őket. Vagy úgy, hogy megkérdéznek másokat, miben lehetnek ők segítségek, de úgy is, hogy ők maguk kezdik el kutatni azokat a területeket, ahol rájuk szükség lehet. Egy közösség életében

a munka szerteágazó, sokféle. A tagok is különböző képességekkel megáldottak, különböző temperamentumúak és jelleműek, így nem kell senkinek sem tartania attól, hogy neki nem jut semmiféle feladat a gyülekezetben. A legfontosabb mindenekelőtt a tiszta szív, ami másokért tenni akar. Legyen előljáró szerepünk valamiben vagy kevésbé az emberek szeme előtt zajló szolgálatunk, vegyük komolyan Krisztus értünk vállalt önkéntes áldozatát. Miattunk üresítette meg magát, miattunk öltött szolgáló formát. Ennél bátorítóbb aligha lehet, amikor arra gondolunk, hogy senki sem értékeli, vagy arra, hogy hiábavaló a munkánk (Filippi 2, 7).

Higgyük el, hogy bármiféle önmegtágadásunknak, amivel mások ügyéért igyekszünk tenni, meglesz az örökkévaló jutalma. Ezért ne féljünk jót cselekedni, bárkiért, bármikor szükséges. Amit az Úrtól kaptunk, azt kell továbbadnunk örömmel! Istenünk még a gyerekek jóságát is látja.

„Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban áll, hogy megtedd! Ha van mit adnod, ne mondd felebarátodnak: »menj el, jöjj vissza holnap, majd akkor adok!«” (Péld. 3, 27–28)

Megkeresni, aki elveszett

Beszélgetés Karikó Zoltánnal

„Azt mondom az Úrnak: oltalmam és váram, Istenem Őbenne bízom!” (Zsolt. 91,2)

Keresztyénekként egyik alapvető feladatunk, hogy az evangéliumot hirdessük. Azonban az ebben való megújulás mindig kihívás elé állít bennünket. Hogyan érjük el az embereket pluralizálódott világunkban? Sokféle módszer létezik erre, ám ezek közül előfordulhat, hogy csak egy-egy lesz hatásos környezetünkben, sőt, az is lehet, hogy valami egészen egyedül kell kigondolnunk a lélekmentésben való hatékony szolgálatra. Az alábbiakban Karikó Zoltánnal, a Miskolci Presbiteriánus Gyülekezet presbiterével beszélgettünk arról, hogyan alakult ki Miskolcon egy jól működő missziós munka, miként használja Isten az ottani gyülekezetet a lélekmentésben. Remélem sokunk számára inspirálóan hatnak majd az alábbi sorok.

SZÖVEG: Curcubet Gabriella

– Zoltán, beszélnél arról, hogy milyen volt gyülekezetetek életében a Covid-időszak?

- Már a koronavírus-járvány előtti évben kerületeink gyülekezeteiben
- így Miskolcon is – megalakultak

a missziós csoportok. Ezek azzal a céllal jöttek létre, hogy helyi szinten különböző missziós munkák tervezésében és elindításában részt vállaljanak. Már egy ideje mi is azért imádkoztunk, hogy az evangéliumot a gyülekezet falain kívülre szervezett

módon is eljuttathassuk. Korábban is folytak személyes evangelizációs szolgálatok, próbálkoztunk a Krisztusról szóló örömhír átadásával előadások, táborok által, de ezek vagy nem voltak folyamatosak, vagy csupán egy-egy testvér egyéni lelki munkájaként tarthattuk számon. A közös szolgálatunk éppen hogy elkezdődött volna, amikor a járvány miatt hozott korlátozó intézkedések látszólag áthúzták terveinket. 2021 januárján azonban bekövetkezett a fordulópon. Elkezdtünk rendszeresen, havonta több alkalommal találkozni egymással, és számba vettük a lehetőségeinket, figyelembe véve a gyülekezetünk földrajzi elhelyezkedését, a környéken élők lelki és szociális nyomorúságát, valamint saját talentumainkból fakadó erősségeinket. Felkészülésünket a közös munkára három-négy hónapra terveztük, havi három találkozással. Együtt áttekintettük missziós célunk bibliai alapjait, tanulmányt készítettünk, hogy kiket és hogyan tudnánk elérni, végül pedig az evangelizálás témájával foglalkoztunk, egészen konkrétan, mint szolgáló közösség hogyan mutathatjuk be Krisztust a ránk bízottaknak.

**– Mi köze lett az utcaneveknek a ter-
veitekhez? Hogyan született a Vár-
Lak misszió?**

– Valamikor az első világháború ide-
jén a Szondi-telepen, ahol gyülekeze-
tünk is található, laktanyák álltak. Az

épületek egy részében a háborúban
megsebesült katonákat ápoltak. Ezt az
utcanevek is jól tükrözik. Úgy adódott,
hogy gyülekezetünk épületei éppen
a Kartács és Tüzér utca találkozásánál
helyezkednek el. Ehhez kapcsolódott
szorosan az a gondolatunk, hogy Isten
a mi erős Vár-unk, akinél menekü-
lést és gyógyulást találhatunk. A Lak
nyilvánvalóan egy lelki otthonra is
utal. Mindezzel arra szeretnénk rámu-
tatni, hogy Jézus Krisztus megmenti
a Hozzá menekülőket, ugyanakkor
felkészíti a bűn elleni harcra is a Hozzá
fordulókat. Szívünk vágya minél több
elvesztett szülő és gyermek felé üzenni,
hogy létezik egy ilyen Vár-Lak.

**– Hol és hogyan születtek az első
kapcsolatok?**

– Legelőször a gyülekezet közelében
lévő játszótéren mutatkoztunk be. Itt
két egymást követő hónapban szabad-
téri missziós alkalmat szerveztünk,
ahová a környéken lakó gyerekeket
szüleikkel együtt meghívtuk. Zenés-
énekes, játékos találkozással készül-
tünk, valamint bibliai történeteket
dolgoztunk fel és adtunk elő. A két
alkalmon közel 40 személy vett részt,
akikkel korábban semmiféle kapcsola-
tban nem álltunk. A hívogatás több
szinten zajlott: szórólapokat nyomtat-
tunk és osztogattunk, plakátokat he-
lyezettünk ki üzletekbe, lépcsőházakba,
és a strandfürdőre. A közeli utcákat
személyesen is végigjártuk, lakásokba

csengettünk be. Ezenkívül elindítottunk egy Vár-Lak Keresztyén Misszió Facebook-oldalt is és egy csoportot hoztunk létre, ahová az érintetteket meghívtuk. Ezekkel egy időben Isten különleges kegyelmét éltük át, buzgó imádságainkra világos meghallgatást.

– Mit csinál a gyülekezetben az, aki esetleg nem vesz részt ebben a fajta szolgálatban?

– Meg vagyok győződve arról, hogy a misszió nem csupán frontszolgálatot jelent. Az evangélium azon követői mögött, akik az örömhírt szavaikkal átadják, nagyon fontos szerepe van a háttérmunkásoknak. Nekik legfontosabb feladatuk az imádság. Mindemellett nagyon sok testvér különböző más jellegű munkát is végez mint például: konyhai tennivalók, kreatív kézműves foglalkozás vezetése, zenei szolgálat, gyerekek korrepetálása, szállítás gépkocsival, meghívók, plakátok készítése, takarítás. De nem utolsósorban meg kell említenünk a felajánlott adományokat is, amelyek nélkül elképzelhetetlen lenne ez a sokoldalú munka.

– Tudnál mondani egy vicces történetet a Vár-Lak életéből?

– Vicces történet most nem jut eszembe, de viccesnek tartom, ahogyan a klubalkalmainkon rajta maradt a „tábor” elnevezés. A havi két találkozásainkat a gyermekek és a szülők egyaránt

minden kijavítás ellenére újra és újra tábornak nevezik. Az első 2021 augusztusában tartott nyári egyhetes együtt-lét után rajta maradt ez a megnevezés.

– Miért jó a gyülekezet tagjai számára egy ilyen jellegű missziós törekvés?

– Egyrészt azért, mert feltétlenül gyülekezetépítő hatással bír. Jó látni, ahogyan a testvérek a maguk ajándékaik szerint, a Szentírás ígéreteire támaszkodva és egymást kiegészítve, közösségként vállalnak részt Isten munkájában. Ez mindenképpen hitbeli növekedést is eredményez. Hála Istennek, a gyülekezetünk nagy része az elmúlt másfél évben örömmel bekapcsolódott. Másrészt a mi Urunk akaratát teljesítjük és Őt dicsőítjük akkor, amikor Krisztus testének tagjaiként együtt teszünk bizonyosot megváltó Urunkról szavainkkal és életünkkel. Nagy ajándék, amikor különböző korú és képzettségű testvérek Krisztus kegyelmét igyekeznek képviselni a világ előtt. Adja Isten, hogy továbbra is mindannyian bizonyosot tudjunk tenni a világ Világosságáról!

„Úgy tündököljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!”

(Máté 5, 16)

„Kedves lelkipásztor! Félek a haláltól. Mit tegyek?”

válaszol: Bagoly Gyula

Ez egy igen fontos kérdés, és nagy bátorságról tanúskodik, ha valaki ezzel nyíltan szembe akar nézni. Vannak, akiknek a halál kapcsán már egy ilyen cikk elolvasása is szorongást eredményez. Céлом azonban az, hogy segítsék ezzel a félelemmel szembeszállni. Ha ugyanis csak menekülsz e félelem elől, akkor az folyamatosan követni fog. Nos, miből táplálkozik ez a félelem? Az első, ami eszünkbe jut: az élet rövidegsége.

Igen, pontosan. Most voltam fiatal, és elrepült az élet. Hogy lehetséges, hogy a halál ennyire gyorsan közeleg?

Sajnos, általában betegségek, testi gyengeségek, az öregedés folyamata juttatja eszünkbe azt, hogy a halál közel van. A tény azonban az, hogy a halál mindannyiunkhoz közel van életkortól függetlenül. Ezért azt kellene megfontolnunk, amit a zsolttáros mond: „Taníts minket úgy számolni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt. 90, 12). Ez azt jelen-

ti, hogy a halálra naponta emlékeznünk kellene, amikor eltékozoljuk napjainkat, óráinkat.

Rendben, próbálom időmet bölcsen kihasználni, de attól még mindig fájdalmasan érint, hogy a halál egyre közelebb van. Lehetséges, hogy valahogy ne gondoljak rá félelemmel?

Az aktív és bölcs időkihasználással élt élet segít abban, hogy ne engedd a félelmet eluralkodni a gondolataid, elképzeléseid felett. Sokan ezt teszik. Sajnos, még többen túlzottan is belevetik magukat a munkába, a feladatokba. A gondolkodás és szembenézés megspórolása a lényeg. A halál azonban újra és újra emlékeztet: itt vagyok. Olyan, mint egy félelmetes harcos, amely egyre közelebb ér hozzád. Ha sikerülne lefegyverezni őt, már nem lenne annyira félelemkeltő. Azonban, ahogy rá gondolsz, félelmetes fegyverzetére, páncéljára, úgy magaslik föled, mint egy hatalmas Góliát.

Miben áll félelmetes ereje és legyőzhetetlensége?

Egyfelől abban, hogy mindenkit legyőz, és nem képes senki ellenállni neki. Másfelől abban, hogy van egy félelmetes fegyvere, mérgezett nyílveszője, ami már beléd hatolt, és a mérég szétáradt testedben.

Milyen nyílveszőről beszélsz, és milyen méregről? Nekem már a halál gondolata önmagában is elég a félelemhez. Még jobban meg akarsz rémíteni?

Nem, nem ez a céloom, hanem csak az, hogy szembesülj azzal a valósággal, amit az Ige mond a halálról. Az Ige azt mondja, hogy „a halál fullánkja a bűn”. (1Kor. 15, 56) Ez az ő félelmetes fegyvere. A bűn az, ami szétáradt bennünk, mint mérég, aminek következménye a halál.

Rendben, ezt tudom, hogy minden ember bűnös, de mit jelent ez a halál szempontjából?

A bűn, ahogy bejött a világba, nyomban szakadást vagy halált okozott. A halál három értelemben is elszakadást jelent. A bűn miatt (eredendő romlottságunk és aktuális bűneink) elszakadtunk Istentől (lelki halál), földi életünk végén elszakad a testünk a lelkünktől (testi halál), és végül, ha az Istentől való elszakadás állapota a halál után is fennáll, akkor ez örökkévaló elszakadássá válik Istentől (örök halál, pokol).

Tehát szükség lenne valamire, vagy valakire, aki ezt az elszakadást megszüntetné.

Igen, pontosan. Egy közvetítőre, egy közbenjáróra van szükségünk, aki egységet tudna teremteni a szétszakadt részek között. Ezt tette Jézus, Isten Fia. Ahogy a mondás tartja kutyaharapást szőrével gyógyítják. Jézus az ő halála által győzte le a halált. Az ő halálában meghalt a halál, mert Jézus nemcsak meghalt értünk, hanem fel is támadt a halálból.

Nos, ezt most végképp nem értem. Hogyan halhatott meg a halál, ha mégis él, vagyis, ha mindnyájan meghalunk?

Isten nem tette semmissé a bűn következményét, a halált. Jézus, amikor eljött a földre, azért jött el, hogy a bűn problémáját megoldja. A bűn az Isten ellen való lázadásunk, amely büntetést érdemel. A bűn büntetése halál, és a bűn következménye is a halál.

Most akkor büntetés vagy következmény?

Mindkettő. „...a bűn pedig teljességre jutva halált nemz.” (Jak. 1, 15) Tehát minden bűnös embernek meg kell halnia. Ugyanakkor ez a fizikai halál csak a bűn következménye. A bűn büntetése, az Istentől való teljes elszakadás, vagyis a halál után következő ítélet a pokol. Ez az Isten igazságos ítélete.

Akkor most melyik halál halt meg Jézus halála által?

A halál minden fajtájának ellenszere Jézus halála és feltámadása. De ez nem azonnal hat. Úgy is mondhatnánk, hogy az örök élet vele kezdődik el, és ez az örök élet lépésről lépésre teljesedik ki. Először is lelki halálunkból támaszt fel Jézus, mert ha elhisszük, hogy Jézus meghalt értünk és helyettünk elszenvedve a bűneink büntetését, akkor helyreállítja kapcsolatunkat Istennel és elkezdődik az örök élet. „...aki hisz, annak örök élete van.” (Jn. 6, 47) „...mindenki, aki él, és hisz én bennem, soha meg nem hal.” (Jn. 11, 26) Tehát a Jézus élete belénk áradt, és megtapasztaljuk a Krisztussal közösségben levő lelki élet valóságát. De mivel a bűn még itt maradt bennünk, ezért testünk és lelkünk romlottsága még itt van velünk. Ezért amikor másodszor meghalunk, levetjük ezt a bűnös testet, és lelkünk romolhatatlan közösségbe kerül Istennel. A halál tehát a keresztyén ember számára csak olyan, mint egy ruhatáros a színházban, aki elkéri a ruhákat, és felakasztja a fogasra. Isten is elkéri megromlott és tönkrement testünket, hogy lelkünk örömben és dicsőségben, akadálymentesen élvezhesse a megváltó Jézusunk látványát. Harmadsorban következik a teljes megdicsőülés, amikor Isten visszaadja a feltámadáskor a már levetett testünket, de megdicsőült formában.

Rendben, ezt hiszem, mivel elfogadtam Jézust megváltómnak. De mégis félek. Mit tehetnék ellene?

Nem valaminek a megtevése szabadít meg ettől a félelemtől, hanem Krisztus, akibe kapaszkodnunk kell. A tanítványok is ezt kérdezték Jézustól: „Mit kell tennünk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” (Jn. 6, 28) Amire ő ezt válaszolta: „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” (Jn. 6, 29) Tehát hitünk erősödése a cél. Hogyan bízhatnék jobban benne? Ha jobban szeretem őt. Ha többet szemlélem őt. Ha többet elmélkedem róla. Ha engedem, hogy az ő szeretete lángra gyűjtsa a szívemet nap mint nap. Ahogy csodálom ezt a Jézust, aki annyira szeret, hogy életét adta értem, szívemet betölti az ő szeretete. Elhiszem, hogy az Atya, aki annyira szeretett, hogy Fiát adta értem, hogyan adna nekem mindent: békességet és mennyei otthont.

Isten csodálatos vezetése

Beszélgetés Mihályi Lászlóval

Mihályi László és felesége, Éva több mint húsz évet élt Ausztráliában. Jelenleg a Budapesti Református Presbiteriánus Gyülekezet tagjai. Lászlóval érdi udvarukon arról beszélgettünk, hogy hol érzik otthon magukat igazán.

SZÖVEG: Curcubet Gabriella

– Valójában mi nem vagyunk otthon sehol, ugyanakkor mindenhol megtaláltuk a helyünket. Ausztráliában otthon voltunk, bár nem volt a mi országunk. Akkor fogadtak be, amikor nagy szükségünk volt rá. Amikor odakerültünk, rögtön lett családuknk, ami nagyon sokat jelentett. Onnan az ottani presbiteriánus egyház és a Pioneers Missziós Társaság küldött Magyarországra. Amikor felmerült a kérdés, hogy országon belül hová jöhetnénk, kiderült, hogy itt Érden, Budapesttől 10 kilométerre már vannak munkatársak. Időközben a rokonaink is ide költöztek, ami nagyon nagy öröm volt számunkra. Így csa-

ládunk valamelyest újra összefonódhatott. Az idejövételünk számunkra egy csoda volt.

– **Mi volt életeetek legnagyobb kalandja?**

– 1986-ban mindkettőnknek sikerült kiszöknünk Romániából Ausztriába. Éva három hónappal előttem már kijutott a menekülttáborba. Én autóstoppal mentem ki, de egy másik táborba, ahonnan aztán üzentem Évának, hogy megérkeztem. Leírhatatlan érzés volt, amikor végre találkoztunk. Óriási dolognak számított akkor, hogy épen és egészségesen kijutottunk, s még találkoztunk is. Éva

tolmácsként dolgozott, így kerültünk el Badenbe, aztán 1987 végén utaztunk Ausztráliába. Isten ezzel együtt kiszakított minket egy olyan múltból, amire egyáltalán nem vagyunk büszkék. Még Badenben való tartózkodásunk folyamán összebarátkoztunk egy baptista misszionárius házaspárral. Kértük őket, hogy ne beszéljenek nekünk Jézusról, hitről. Be is tartották, de aztán minél jobban megismertük őket, annál jobban megértettük, hogy a szeretetüknek nagyon sok köze van a hitükhöz. Hitték a Biblia tanításait, és ezzel erős benyomást tettek ránk. Ha visszagondolok, életünk kaland volt kaland hátán, de ez utóbbira különösen jó emlékezni. Egyszer ez a misszionárius férfi arra hívta fel a figyelmünket, hogy megtalálták Noé bárkáját az Ararát hegyén. Hogy ebből mennyi az igazság, azt nem tudom, de bennem ezen a ponton először keresztelte egymást a hit és a valós élet. Elkezdtem gondolkodni azon, hogy mi köze az iskolában

tanított evolúciónak ehhez. Aztán később minél többet vizsgáltam ezt a kérdést, rájöttem arra, hogy semmi. A Biblia a teremtésről, az életről teljesen mást tanít.

– A jelen szolgálatotokra gondolva mi szokott számotokra különösen nagy örömet jelenteni?

–Az, amikor lelkesedést látunk! Amikor megváltozott életeteket láthatunk, az semmihez sem hasonlítható. Amikor a szemekből, arckifejezésekből feltűnik, hogy a szívekben Isten végzi a munkáját. Még annak is szoktunk örülni, amikor a gyülekezetben – ha adódik egy konfliktus – az nem végződik haraggal. A testvérek igyekeznek rendezni a nézeteltéréseket, és ez nagyon jó. Elmondhatom, hogy soha nem volt és nem is lesz olyan jó munkáltatóm, mint Isten, aki nap mint nap hordoz az Ő útján.

(Folyt. köv.)

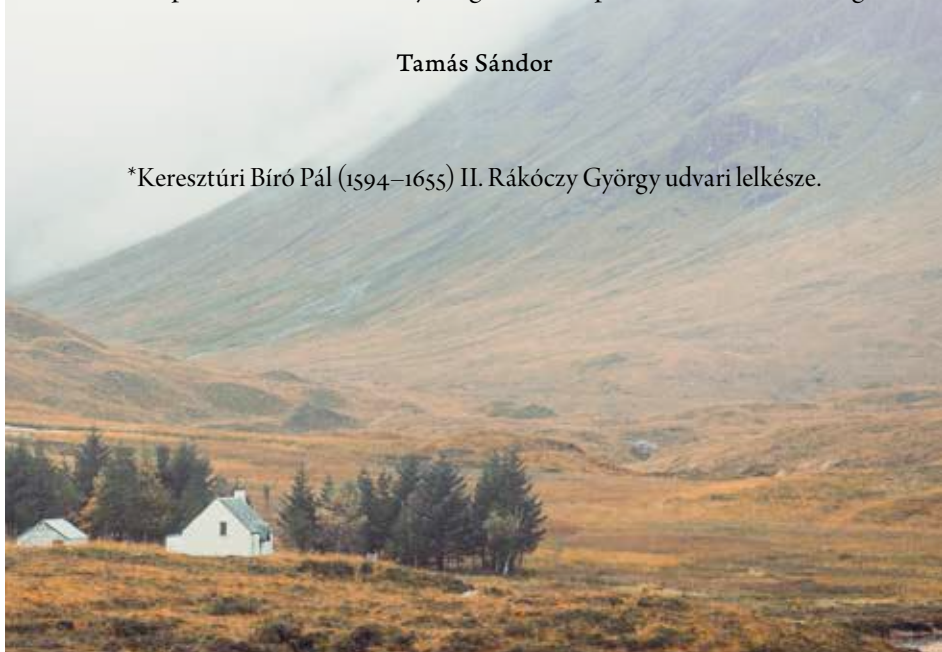
Keresztúri Pál*: Lelki legeltetés V.

„Az én lelkem megtéríti.”

Ahogy az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben lejegyzésre került prédikációk nem teljes terjedelmükben vannak lejegyezve, úgy Keresztúri prédikációgyűjteménye is csupán kivonatot tartalmaz. Péter pünkösdi igehirdetése, ha elolvassuk, csupán három percig tart. Pál athéni beszéde másfél percig. Keresztúri prédikációinak felolvasása több időt venne igénybe, de az, hogy egymás után vannak a prédikáció pontjai, arra utal, hogy csak a vázlatát nyomtatták ki ezeknek a prédikációknak. Az elmúlt években (2008. december) már négy prédikációt közre adtunk, ez az ötödik. A 23. Zsoltárt prédikálta végig e jeles férfiú. A nyomtatott könyvecske előfeltételez némi bibliaismeretet, hiszen csupán utal bibliai eseményekre, és előfeltételez vágyat, szándékot az elmélkedésre. Aki nem elmélkedő lelkülettel olvassa ezt a prédikációt, az nem lát semmit benne, csak egy vázlatot. De ha az elmélkedés által kibontjuk ezeket a fő- és alpontokat, akkor bizony megdöbbentő prédikációt „élünk” meg.

Tamás Sándor

*Keresztúri Bíró Pál (1594–1655) II. Rákóczy György udvari lelkésze.

Ebben az igeversben két dolog van: 1. A megtérítés, mikor azt mondja: „megtéríti”. 2. Azt is elmondja, hogy kit térít meg: „az én lelkemet”.

Némelyek így mondják: „Az én lelkemet megnyugtatja/megvidámítja”, de az értelme ugyanaz, mert amikor Isten az embernek lelkét megtéríti, akkor megnyugtatja és megvidámítja. Mivelhogy az „Istennek törvénye megtéríti az embernek lelkét” (Zsoltár 19, 8), és Istennek törvénye „megvidámítja a szívet” (Zsoltár 19, 9). Már hogy ne vidámítaná meg, mikor azelőtt Istennek ellensége volt, most már az Istennek barátja. Azelőtt halott volt a lelki dolgokban, most már a Krisztussal együtt megelevenedett. Azelőtt átkozott volt, most már áldott. Azelőtt a Sátán munkálkodott benne, most már az Isten munkálkodik benne. Mi lehet ennél nagyobb öröm? Amikor Dávid király azt mondja, hogy az Ő lelkét Isten megtéríti, akkor azt mondja, hogy: a bűnnek halálából megelevenítette, és így megörvendeztette.

Mindebből a következő tanulság ered: a bűneiben halott ember Isten pásztorsága alatt megelevenedik a szent, ártatlan életre.

Itt azt kell meglátni, hogy milyen a bűnben meghalt ember:

- A bűneiben halott ember nem foghatja fel a mennyei dolgokat, nem értheti azokat.

- A bűneiben halott ember szívének minden gondolata gonosz gyermekeségtől fogva.
- A bűneiben halott ember reménysége halálával együtt elvész.

Mi lehet ennél siralmasabb? Mert aki a mennyei dolgokat nem érti, arra három dolog következik:

- Isten hagyja, hogy magának éljen, a maga akarata szerint.
- Annak lelke az utálatosságban gyönyörködik.
- Úgy gondolja, hogy jó úton jár, de élete végén kell rájőjön, hogy a halál útján járt.

Aki szívének minden gondolata gonosz, arra is három dolog következik:

- Utálatossá lesz az Isten tekintete előtt.
- A balgatag szíve örökké való sötétséggel sötétedik meg.
- Az ilyen ember, ha születik is átkozott, és ha meghal is átkozott.

Akinek a reménysége halálával együtt elvész, arra is három dolog következik:

- Azoknak minden álnokságuk és bűnük rajtuk van, ezért tudatára ébrednek, hogy azok miatt kell elveszniük.
- Akik közülük még idejében kétségbeesnek, azokhoz ragaszkodnak, akik nem istenek.
- A félelem azt fogja súgni a fülükbe, hogy a békeség idején jön rájuk a pusztító.

Honnan vannak ezek a veszedelmek az ilyen személyeken?

- Onnan vannak, hogy a gonosz kívánság halálos mérge folyton kísérti őket.
- Addig kísérti, hogy a lelküket megcsalva a halálhoz és bűnhöz édesgeti őket.
- Amikor magához édesgeti, akkor növekedni kezd bennük a Sátán ábrázata és formája.
- Amikor a Sátán ábrázatját elméjükbe bevették, akkor bűnt szülnék, és a bűn halált hoz.
- Mert a bűnük mindenütt velük jár, velük ül, velük alszik és velük kel fel.

Mi az oka annak, hogy némelyeknek csak romlás és nyomorúság van az útján? Ez azért van, mert a bűneik velük együtt járnak. Miért van az, hogy némelyek az asztalnál ülnek, és közben olyanokat szólnak, olyanokat cselekednek, melyek a saját lelküknek halálos tőr az ítéletre? Ez azért van, mert a bűn mindenütt velük ül. Miért van az, hogy némelyek olyan álmokat álmodnak, amelyek miatt a saját lelkük retteg és búsul? Ez azért van, mert a bűnük velük együtt fekszik. Miért van, hogy némelyek saját ágyukból felkelve azonnal a városok utcáit járják, és az utcák szegletén leselkednek, vagy ahhoz a gondolathoz fordulnak, hogy „együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk” (1 Kor. 15, 32). Ez azért van, mert a bűnük velük együtt

kel fel az ágyukból. Látjátok, hogy milyen is a bűneiben halott ember? Ebből megérthetitek, hogy milyen boldog az, akit Isten megelevenít a bűn halálából. Mégpedig szent, ártatlan életre elevenít meg.

Mi a haszna mindennek?

Feddést érdemelnek azok, akik nem is gondolkodnak arról, hogy Isten őket megelevenítette-e a bűnnek halálából. Ők nem gondolkodnak ezekről, de amikor a veszedelem megérkezik, akkor meggyőződnek mindezekről. A következők történhetnek:

- A szívüket kételkedés gyötri a háború kimenetelét illetően, miként Saul szívét is (1 Sám. 23).
- Amikor a háborúban jóval vigasztalja magát, hirtelen romlás és keserű idő következik rá, mint Sisera anyjára (Bír. 5, 28).
- Amikor a háború idején oltalmat keres, oda fut, ahol éppen az ő halála van, mint Sisera is.
- Az ilyen emberek a haláluk óráján is kétségbeesnek, mint Júdás.

Mi lehet ennél nehezebb az emberi elme számára, hogy amikor várja háború idején a lelki nyugalmat, mégis három veszedelmes dolog jut eszébe?

- Hogy te talán gonoszabb voltál a szüleidnél, akiket sokszor megsegített az Isten. Ugyanezt mondta Jeremiás is a népnek (Jer. 16, 12).
- Hogy talán Isten elvégezte magában, hogy rajtad soha ne könyö-

rüljön, mivel csak azokon könyörül, akiken akar (2 Móz. 33, 19).

- Hogy talán Isten végképp elvett, miként Saul is (1 Sám. 15, 28).

Amikor a háború idején jót vársz, és mégis gonosz jön reád, a következő történik:

- Látva a gonosznak a jeleit, resz-ketsz a félelmek miatt, mint Belsazar király (Dán. 5, 6).
- A testi gyarlóság azt hiteti el veled, hogy haszontalan Istent szolgálni, és azt sugallja elmédbe, hogy jobb volna az égnek királynéasszonyát szolgálni.
- Elhagyva Istent a Sátántól kezdel tanácsot kérni, mint Saul.
- Ilyen dolgok következnek azokra, akik nem vizsgálják meg, hogy ők maguk a bűneikben halottak-e, vagy sem.

De vannak egyáltalán ilyen emberek? Vannak.

- Mikor egy vétkest Isten a törvényre adja, és nyilvánosan mindenki szeme láttára végrehajtják rajta az ítéletet. Aki látja az Istennek ezt az ítéletét, és tudja, hogy ő maga is olyan bűnben él, mégis nem szűnik meg a vétektől, ez egyike annak, aki nem vizsgálja meg magát.
- Isten néha mennyből jövő tűzzel öl meg embereket, mint Áron fiait. Ha valaki látja ezt, de vétkes életében semmit sem jobbul, ez egyike annak, aki nem vizsgálja meg magát.

- Isten a buja természetűnek azt mondja: mennél nagyobb gyönyörűséggel élt, annál nagyobb kinnal, sírással és keserűséggel fizessetek meg neki (Jel. 18, 7). Aki buja természetű, ezt hallva nem bánja elmúlt életét, ez egyike annak, aki nem vizsgálja meg magát.
- Az Isten Fia látván némely szüzeket, hogy a bűneikben elaludtak, eljőve éjfélkor bezárja az ajtót, és az ő lelki lakodalmából kirekeszti őket (Mt. 25, 5). Akik a bűnben elaludtak, és nem félnek, hogy talán az Isten Fia eljön éjfélkor, és őket az örökké való örömből kirekeszti, ezek, akik nem vizsgálják meg magukat.
- Isten azt mondja azoknak, akik az aranyat titkos helyre rejtegettik, hogy azok rozsdája bizonyosság lesz ellenük az ítéletben. Akik ezt hallják, és mégis sem hazájuknak, sem nemzetségüknek javára, sem a szűkölködőknek segítségére abból elő nem akarnak venni, ők azok, akik nem vizsgálják meg magukat, hogy a bűnnek halálában vannak-e, vagy kivette abból Isten őket.

Ezért nem értik a mennyei dolgokat. Gyermekségüktől fogva gonosz a szívük gondolata, és reménységük halálukkor elvész.

De mondhatja az ilyen ember, hogy mi egyebet kívánsz, hiszen Isten előtt megvallom a bűnömet, miként

Jeremiás is cselekedte. Rendben van, ez helyes, de nem elég, mert gondold csak el, hogy Saul is megvallotta a vétkét, de azért elkárhozott. Júdás is megvallotta a vétkét, de azért elveszett. Káin megvallotta a vétkét, de azért kétségbeesett. Tehát ha meg is vallod, hogy vétkeztél, még ugyanúgy elkárhozhatsz, mint Saul, Júdás és Káin.

Erre azt mondod: nem félek én attól, mert amikor én bűnösnek vallom magam, akkor imádkozom is az Istenhez. Nos, ez jobb, de nem elég, mert imádkozott Saul is a bűnéért, de elveszett. Imádkozott Simon mágus, de ő is elkárhozott.

De mondhatja az ilyen ember: de hát én mutatom a bűnbánat jeleit. Helyes ugyan ez, de nem elég, mert Akháb is mutatta a bűnbánat jeleit, de azért elkárhozott. Ézsau sírva bánkódott az áldás elvesztése miatt, mégis elkárhozott.

Mit tehetünk tehát?

Mielőtt megvallanád a bűneidet, és imádkoznál, meg kell vizsgáld, hogy Isten a bűn halálából megelevenített-e téged? Ezt a következő dologból tudhatod meg: a szüleidtől születésedben örökölt bűn megvan benned, vagy megváltoztál abból? Akik már megelevenedtek, azokban megváltozott a bűnnek ez az ereje. „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul” (Ézs. 40, 31).

Milyen „erőt” hozott az ember erre a világra a születésével? Csak hét dolgot soroljunk itt fel:

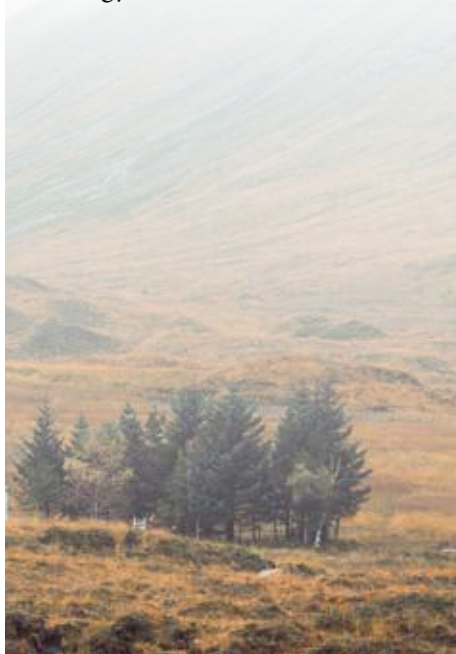
- Az ember még akkor is istentelenségről és hamisságról gondolkodik, amikor a bűnben meghalt ember ágyánál áll meg.
- A testnek kedvező gonoszságot annyira kívánja, hogy mindaddig nyughatatlanra teszi, míg meg nem szerzi, miként Amnón (2 Sám. 13).
- Mikor valakit lát mások után lefelkesedni, mindjárt társul adja magát, miként Jonadáb Absolonhoz.
- Amíg bűnben élsz, elmédet teljesen arra fordítod, hogy hogyan gyűjthetsz és nyerhetsz világi jókat kedved szerint (Péld. 1, 18).
- Amíg halott vagy a bűnben, addig amit adhatnál is a közönséges jóra vagy felebarátodnak szükségére, azt elrejtod, akár esküvéssel is megtartod magadnak, miként Anániás (Ap. Csel 5, 2).
- Amíg halott vagy a bűnben, akár-hogy is sanyargasson Isten, nem térsz meg, hanem inkább bosszankodsz, sőt káromkodsz (Jel. 16, 11).
- Amíg halott vagy a bűnben, bármily kis rossz hírt hallasz is, bármily kis próba érjen is, félsz, rettegsz, mintha mindjárt rád jönne a veszedelem.

Ilyen erő van a bűnben halott emberben. Viszont akit a jó pásztor ebből

megelevenített, annak megváltozott az ereje. Hogyan? Így:

- Amikor a házában van, nem a hamisságról gondolkodik, hanem az Istennek nagyságos tetteiről, az Ő irgalmasságairól, hogy mi mindent cselekedett elejétől fogva övele (Zsolt. 77, 7–9).
- Amilyen nagy szeretettel szerette a testnek gonosz kívánságát, most már teljes erejével azon van, hogy azt meggyűlölje (Róm. 7, 15).
- Korábban az ólálkodókkal, a bűnösökkel szeretett járni, most már a tanácsukat is kerüli, és nem akar beleülni a székükbe (Zsolt. 1, 1).
- Korábban a világi nyereségben gyönyörködött, de most már arra van gondja, hogy megnyerhesse a szerelmes Krisztusát (Fil. 3, 8).
- Korábban mindent saját maga kedvéért gyűjtögetett, de most már mindent kész megcselekedni, csak hogy felebarátait megnyerhesse Istennek (1 Kor. 9, 19).
- Korábban akárhogy is sanyargatta Isten, nem használt, de most már ha Isten sanyargatását tapasztalja, ezt mondja: „Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet” (Zsolt. 119, 71).
- Korábban minden kis csődüléstől megijedt, de most már akármi is, azt mondja: „Az Úr énnekem őriző pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom.”

Nézzétek, micsoda nagy változás történt! Ha ilyen változást érzel a te erődben, a te pásztorod megelevenített téged a szent, ártatlan életre. Amikor tehát megérezed, hogy Isten a bűn állapotából megelevenített, kezdj hozzá, valld meg bűneidet, imádkozzál bűneid bocsánatáért! Mutasd valami lelki gyásznak jeleit, tarts bűnbánatot! Meglásd, ha bűneidről vallást teszel, soha nem halsz meg azokért a bűnökért. Ha bűneid bocsánatáért imádkozol, megbocsájtja azokat az Úr. Ha könnyhullatással tartasz bűnbánatot, rád tekint az Úr-isten, megszan a könnyörülő pásztor, könnyeidet letörli, és bevisz a véghetetlen örömbé, ahol örökké uralkodsz lelked pásztorával és a szent angyalokkal együtt.

Miért ünnepeljük a húsvétot?

John Piper

Ma nagypéntek van, de hamarosan elérkezünk húsvéthoz – a kedvenc ünnepemhez az egész évben. Miért is ünnepeljük a húsvétot? Ez egy nagyszerű kérdés, ami visszavisz minket egészen a hitvallásunk gyökereihez és a hitünk alapjához. Mostanában érkezett az e-mailjeim közé a kérdés:

„Üdvözlöm, John pásztor! A nevem William. Egy 15 éves, kb. 7 hónapja megtért, friss hívő vagyok. Kérdésem a következő: Mi a jelentősége Jézus feltámadásának? Mivel Jézus meghalt a kereszten minden bűnünkért, miért lényeges, hogy fel is támadt? Ahhoz, hogy üdvözlünk, hinnünk kell ebben? Halottam embereket tagadni Jézus testi feltámadását azt mondva, hogy csak lélekben támadt fel.

Változtatna ez valamin?”

Ez egy jó kérdés, és vannak rá jó válaszok a Bibliában. Nem egy nehéz kérdés, mert a feltámadás – Jézus halálával együtt – a legjelentősebb esemény az univerzumban. Nagyobb, mint bármilyen galaktikus esemény, ami fényévek távolságát és fényességét öleli fel. Milliószer nagyobb a mi Napunknál. Krisztus feltámadása fontosabb.

Jézus Úr

Mielőtt három indokot adnék az Újszövetségből arra, hogy a feltámadás nélkülözhetetlen Istennek a teremtésben és üdvösségben megnyilvánuló céljaihoz, hadd szögezzem le, hogy Jézus testben való feltámadását szükségszerű elfogadni keresztényként. Pál ezt mondja a Róma 10, 9-ben: „Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz.”

Persze tudom, hogy az Apostolok Cselekedetei 16, 31 azt mondja: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz”. De amikor ezt mondta, nem arra gondolt, hogy higgy egy halott emberben. Amikor azt mondta, „Higgy az Úrban”, úgy értette, hogy Ő Úr. Ő Úr! Nem olvashatod Pál leveleit, és gondolhatod közben, hogy Jézus Úr volt, most pedig a sírban van. Az 1Korintus 12, 3-ban azt mondja Pál, hogy „senki sem mondhatja, hogy Jézus Úr, hanem csak a Szentlélek által”. Ő Úr ma is. Nem lehetsz keresztyén, ha csak egy halott emberben hiszel, aki Úr volt. Nem lehetsz. Ő Úr. Jézus Krisztus Úr – ez az alapvető korai egyházi hitvallás.

Most álljon itt három indok, amiért fontos a feltámadás és ennél fogva a húsvét:

1. Fontos a Krisztus feltámadása és halála közötti összefüggés miatt.
2. Fontos a Krisztus és a mi feltámadásunk közötti összefüggés miatt.
3. Fontos a Krisztus feltámadása és az Ő mostani és eljövendő szolgálata közötti összefüggés miatt.

I Krisztus feltámadása igazolja a halálát, és megszabadít minket a bűntől

Krisztus feltámadása szorosan összekapcsolódik a halálával. Nézzünk meg két kulcsigehelyet.

„(Krisztus) aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” (Róma 4, 25). Ez azt jelenti, hogy a feltámasztás Isten szuverén tette volt, hogy felmagasztaltassék Krisztus halálának diadala az egész univerzumban. Krisztus halálával sikeresen befejeződött megigazításunk elementáris munkája. Senki nem menekülne meg, ha Isten nem nyilvánítana minket igaznak és igazságosnak az Ő ítéletének trónja előtt. Továbbá a Róma 4, 25 azt mondja, hogy Krisztus halála olyan teljesen és sikeresen biztosítja számunkra ezt a megigazítást, hogy Jézus feltámasztása által Isten ráhelyezte az Ő mindenható jóváhagyó bélyegét. Jézus testi feltámadása igazolta véres halálának megmentő sikerét.

A másik ígerész pedig az 1Korintus 15, 14–18. Az 1Kor 15-ben Pál a testi feltámadásról beszél. „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. [...] Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” (1Kor 15, 14;17)

Jézus azért halt meg, hogy elvegye a mi bűnösségünket – amit bűneink okoztak –, és Pál azt mondja itt, hogy ha Ő fel nem támadt, ti még mindig bűneitekben vagytok. Tovább is folytatja: „Sőt, akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban aludtak el.” (1Kor 15, 18) Más szavakkal Pálnak a keresztről szóló igehirdetése haszontalan, hogyha Krisztus fel nem támadt. „Hiábavaló” – mondja, s tudjuk, hogy ez testi feltámadást jelent, mivel az 1Korintus 15 többi része nyilvánvalóvá teszi, hogy erről a fajta feltámadásról beszél. Még mindig bűneitekben vagytok; nincsenek megbocsátva; Jézus vére erőtlen, hatástalan, sikertelen; kudarcba fulladt – ha Krisztus nem támadt fel. „Ámde Krisztus az elaludtak zsengejéeként feltámadt a halottak közül.” (1Kor. 15, 20) Így hát a feltámadás jelentőségteljes a Krisztus halálához fűződő kapcsolata miatt.

2 Krisztus feltámadása garantálja a miénket

A feltámadás azért is fontos, mert kapcsolat van Krisztus feltámadása és a mi feltámadásunk között. „Ámde Krisztus az elaludtak zsengejéeként feltámadt a halottak közül.” (1Kor. 15, 20) Ez azt jelenti, hogy a feltámadásra úgy tekintünk, mint egy nagy aratásra, és Krisztus feltámadása a zsenge, az első szakasza a feltámadásnak, ami garantálja a mi feltámadásunkat.

„Ha pedig egygyé lettünk vele az ő halálában annak hasonlósága szerint, akkor még inkább egygyé leszünk vele feltámadásában is.” (Róma 6, 5) A mi feltámadásunk a feltámadt Krisztussal való közösségünknek lesz köszönhető. Ha Ő fel nem támadt volna, mi sem támadnánk fel.

„Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézussal együtt minket is feltámaszt” (2Kor 4, 14) Krisztus feltámadása jelentős, mert a miénk az Övétől függ. Ha nem lenne feltámasztva, mi sem támadnánk fel.

3 Krisztus feltámadása felhatalmazza Őt arra a szolgálatra, amit jelenleg végez

Krisztus feltámadása jelentőségteljes a kapcsolat miatt, ami Krisztus feltámadása, illetve az Ő jelen- és jövőbeli szolgálata között van. Krisztus halálával megszerezte számunkra az üdvösséget, de még nem teljesítette azt be.

A Biblia több tennivalóról is ír, ami még hátra van, hogy Isten dicsőségét és Krisztus közösségét örökké élvezhessük. Krisztus megmentő munkája folytatódik az Ő feltámadt testében, ahogy közbenjár értünk, és amikor újból eljön dicsőségben, hogy megalapítsa királyságát. Örök életünk célja az, hogy élvezzük a Krisztussal való közösséget, és dicsőítsük Őt, ahogy uralkodik egyháza felett, és odaadja magát

menyasszonya szolgálatára és a vele való közösségre. Ez egy élő közösségre szóló üdvösség. Ha Ő nem élne, nem lenne egyáltalán üdvösségünk. Semmi nem lenne, amit teljesen kielégítő módon örökkön örökké élvezzünk.

Ezért feltámadás nélkül nincs közösség, nincs üdvösség, nincs öröm.

Nézzük meg az alábbi ígéresezeket:

„Mert tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.” (Róma 6, 9)

„Ki az, aki kárhozzat? Krisztus, aki meghalt, sőt aki fel is támadt, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk.” (Róma 8, 34)

„(Isten) feltámasztotta a halottak közül, és a maga jobbára ültette a mennyekben, felül minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, [...] És az Ő lába alá vetett mindent, és Őt rendelte mindenek fölött való fővé az egyházban, amely az Ő teste és teljessége annak, aki mindent mindennel betölt.”

(Efézus 1, 20–23)

Ez az Ő jelenlegi feladata, mint mindenről gondoskodó vezető és fej az egyház számára.

„Mert rendelt (Isten) egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekességét igazságosan egy férfi által, akit arra rendelt.” (ApCsel. 17, 31a) Jön az ítélet, és Jézus lesz az a férfi, aki ítéletet hoz. „Bizonyoságot adott erről mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt a halottak közül.” (ApCsel. 17, 31b)

„... Ő a kezdet, elsősülött a halottak közül, hogy mindenekben Ővé legyen az elsőség.” (Kol. 1, 18)

Így Jézus feltámadása mindenesztől fontos, mivel nélküle a halála nem érné el célját; mivel nélküle nem lenne reményünk a feltámadásra; és mivel Jézus mostani feladata – amit éppen most végez, és mindörökké tenni fog a mi örökkévaló örömünkre – nem létezne a feltámadás nélkül.

Jézus halála és vele együtt a feltámadása a legfontosabb esemény a világtörténelemben.

Fordította: Varga-Borbély Márta
<https://www.desiringgod.org/interviews/why-do-we-celebrate-easter>

Ellenséges Hatóságot

szolgálni

Grant R. Castleberry

Ebben a posztkeresztyén világban egyre több keresztyén kerül befolyásos pozícióba, miközben vezetőik elutasítják a keresztyén hitet. Bár kultúránk elutasítja Jézus Krisztus személyét, Isten gondviselészerűen helyez befolyásos pozícióba keresztyéneket. Felvetődik a kérdés, hogy mi a munkastratégia ebben a felállásban. Ajánlanék három bibliai elvet az ilyenfajta szolgálathoz.

Szolgálj erényesen

Törekednünk kell az erényes szolgálatra. Pál Apostol lenyűgöző kijelentést tesz a lelki gyümölcsökről szóló listája végén a Galatabeliekhez írt levél 5, 23-ban. Azt mondja: „Az ilyenek ellen nincs törvény”. Az erény nem csempészáru. Erkölcstelenségtől és istentelenségtől függetlenül még egyetlen társadalom sem tiltotta meg

a szeretetet, örömet, békességet, türelmet, szívességet, jóságot, hűséget, szelídséget, mértékletességet.

A keresztyének spirituális képességekkel rendelkeznek az igaz istenfélelem megjelenítésére. Sok esetben mi leszünk az egyetlen Biblia, melyet az emberek valaha is olvasni fognak. Tehát az életünknek bizonyoságot kell tennie a szent Istenről, akit imádunk. Ahogy Jézus parancsolja: „Úgy fényledjen a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. (Mátész,16)

Lukács evangéliumában Keresztelő Jánost néhány új tanítvány megkérdezi, hogyan folytassák szolgálataikat a világi beosztásukban.

„Eljöttek a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek és megkérdezték: »Mester,

mit cselekedjünk?» «Ő pedig azt mondta nekik: »Semmivel se hajtsatok be többet a megszabottnál!» «Mégkérdezték tőle a katonák is: »Mi pedig mit tegyünk?» «Nekik azt felelte: »Senkit ne bántalmazzatok, senkit meg ne zsaroljatok, hanem elégedjetekek meg a fizetségetekkel.«.” (Lukács 3, 1 –14)

Szolgájl kiválóan

Kiváló szolgálatra kell törekednünk. A kiváló azt jelenti, hogy hívőként kiemelkedő munkát kell végeznünk.

A Példabeszédek 22, 29 ezt írja:

„Látsz-e olyan embert, aki ügyes a munkájában? A királyok előtt áll, és nem marad az alacsony rangúak szolgája.”

A becsületes munka nemcsak nagy tanúságtétel Urunkról, hanem befolyásos helyzetbe is juttat miket Krisztus országa érdekében.

Józsefnek egyik feltűnő tulajdonsága az volt, hogy kiválóan dolgozott mindenhol, ahová az Úr helyezte: Potifár házában mint rabszolga (1.Móz. 39), az egyiptomi börtönben mint fogvatartott (40. fejezet) és végül Egyiptom másodparancsnokaként is

(41. fejezet) helyt állt. Mindez az Úr kegyelme által lett nyilvánvalóvá.

Amikor Nehémiás megkérdezte Artaxerxész királyt, hogy visszatérhet-e Jeruzsálembé újjáépíteni a kapukat és a városfalat, kegyelmet talált a király előtt. Artaxerxész nemcsak teljesítette kérését, hanem azt is megkérdezte, mikor megy vissza Nehémiás pohárnoki teendőit folytatni.

Munkánk kiválósága erős bizonyágtétel hitünkről, és olyan helyzetbe hozhat, amikor sokat tehetünk a királyságért.

Szolgájl transzcendensen

Végül mindent meg kell tennünk a transzcendens szolgálat érdekében. Ez azt jelenti, hogy Isten-központúaknak kell lennünk. Végső célunk az Ő dicsősége. Legnagyobb feladatunk az, hogy engedelmeskedjünk Neki. Legnagyobb örömünk, ha megismerhetjük Őt. Lehetséges, hogy elenséges hatalom alatt szolgálunk, de a legnagyobb tekintélyünk a kedves és irgalmas Atyánk. Hadd adjak két gyakorlati útmutatást ehhez az elvhez.

Először is el kell gondolkodnunk Isten azon gondviselésén, miszerint a jelenlegi munkahelyünkre helyezte. Fel kell tennünk a kérdést: Isten miért éppen ebbe a pozícióba helyezte a történelem jelenlegi korszakában? Lényegében ezt a kérdést teszi

fel Márdokeus is Eszternek az Eszter könyve 4,14-ben. „És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra?” Újra át kell gondolnunk, hogyan szolgálhatjuk az Urat jelenlegi munkánkban, tudva, hogy pontosan abban a helyzetben vagyunk, amiben az Úr látni akar bennünket.

Másodszor emlékeznünk kell arra, hogy lesznek idők, amikor nekünk is az apostolokhoz hasonlóan inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem az embereknek. (ApCsel. 5, 29)

Soha nem szeghetjük meg a törvényt csak azért, hogy valamely lehetőséünk kedvébe járjunk.

Dánielhez hasonlóan, amikor megparancsolták nekik, hogy ne imádkozzanak, ők akkor is tovább gyakorolták ezt. Amikor azt parancsolják, hogy boruljanak le a bálvány előtt, ezt visszatartották. (Dán. 3, 6)

A három felsorolt alapelv közül az Isten-központú a legalapvetőbb. Erényünk és kiválóságunk elsősorban Tőle származik. Lehet, hogy sötét napokat élünk, de Isten éppen ezekre a napokra rendelt bennünket, hogy most éljünk. Bízunk Benne, és fogadjuk meg, hogy hűségesen igyekszünk szolgálni Őt.

*Fordította: Pál János
a TableTalk 2021/ szeptemberi
száma alapján*

Mákos laska*

Balázs Gyöngyvér

A lánytestvéremék egyik üdülése alatt a kislányuk, az akkor 3 éves Uzonka nagyon megkívánta a mákos laskát. De az üdülőtelepen nem lehetett darált mákot kapni, és a háznál, ahol bérelték a szobát, nem volt megfelelő daráló.

Mivel Isten kegyelméből félidőben mi is csatlakoztunk hozzájuk, így a hiánycikk is pótlódott. Érkezésünk utáni nap a lánytestvérem szólt a gyermekeknek, hogy mákos laska lesz ebédre. Uzonka örömfesztiválba kezdett. Egy kiskanállal a kezében rohangászott a nagy házban, az udvaron, és ahányszor találkozottunk, annyiszor újságolta: „Mákos laskát fogok enni. Én szeretem a mákos laskát!” És ahogy a kisgyerekek szokták, ő is a feje búbjától a lábujja hegyéig mindenével kifejezte, hogy mennyire örül. A kis kanálával lelkesen integetett, hogy bizony, igaz, amit mond. Körülbelül félórát vártunk a mákos laskára, és utólag figyeltem fel arra, hogy nem vált türelmetlenné, nem elégedetlenkedett, hogy miért nincs már kész, hanem

a várakozás alatt teljesen lefoglalta az öröm, és áradozott nekünk: „Mákos laskát fogok enni. Én szeretem a mákos laskát!”

Sajnos szavakkal nem tudom jól érzékeltetni azt a lelkesedést, amit Uzonka sugárzott magából, és hogy mennyire szíven ütött a kontraszt, hogy ő hogy örül a mákos laskának, és én hogy örülök Krisztusban.

Ezáltal tanított Isten, hogy mennyire hiányzik két dolog az életemből:

- Már most teljes odaadással örüljek Isten jövőmre vonatkozó ígéreteinek. (Tudomást veszek róluk, és erőt adnak a mindennapokhoz, de nem töltök időt ezeken örvendezni.)

- Hogy megosszam a körülöttem levőkkel a hitélet örömeit. Elke-sergem, hogy az emberek általában menekülnek az evangéliumtól, mint a leprától, kényelmetlenül érzik magukat, nem akarják hallani, mert úgy érzik, hogy elvesztik a kontrollt az életük fölött, ha „belekeverednek”. De – ha ez így is van, hogy magukra vonatkozóan nem érdekli őket – ha már megkérdelem, én hogy vagyok, akkor elmondhatnám nekik az Úrral való örömeimet: hogy milyen békességet

adott elgondolkodni egy ígéletén, vagy hogy mi ejtett gondolkodóba az igéből, vagy választ kaptam egy kérdésemre, vagy kértem Istent, készítsen fel egy beszélgetésre, és hogy sikerült építően megvalósítani, stb.

Ehelyett, amikor megkérdelem, hogy vagyok, legtöbbször – mint egy pogány – csak a földiekre tekintek: „...akiknek pusztulás a végük, a hasuk az istenük, és dicsőségük gyalázatukban van, akik a földiekkel törődnek” (Fil. 3, 19).

Elástam az Úrtól kapott örömet az előfeltételezéseimmel és a félelemmel, hogy azt, ami drága nekem, más ne nevesse ki.

De Isten ehelyett alázatra, teljes örömeire és olyan reményre hívott el, amit Ő biztosan bevált.

„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodal-munk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban” (1 Jn. 4, 17).

*metélt; lapos gyúrt tészta

Kovács Anna: Várunk

G D Hm C G D

1. Köny - nyes sze-münk, té - pett szí - vünk; fáj - da-lom szúr, majd-hogy
 2. Fáj - dal - ma - ink el - hor-doz - tad, tö - visszúr - ta szent

7 Hm C G D Hm C G

por - ba dő - lünk; Ke-zünk-ben kard fény - lő sza-vad, si - sak és
 hom - lo-ko - dat; Bű-nünk ter - hét mind el - vet-ted, re-ményt ad -

14 D Hm C G D Am C

pajzs és e biz - tos tu-dat: *Refr.:* Te-rád vá - runk, úgy vá - runk már!
 tál az í - té - let he - lyett!

22 G D Am C G D

Tud - juk, visz - sza-térsz nem-so-ká; Te-rád vá - runk,

28 Am C G D Am C

úgy vá - runk már, tud - juk, visz - sza-térsz nem-so-ká. *Fine*

35 D Am Em D

Így vá - runk hát: é - nek-lünk az é - jenát, míg el - ho-zod a

41 C G D Am Em

haj-nal-csil-lag su-ga-rát; El - vi-szelmajd, hola lel-künknyu-gal - mat-ta-lál,

47 D C 1. G 2. D

el - jön anap, mi-kora kürtzen-gé - se mesz-szeszáll; mesz-szeszáll! *Refr.*

A katekizmusokat vagy a Szentírást memorizáljuk?

JOHN PIPER

Katekizmusokat tanuljunk, vagy a Szentírást memorizáljuk? Ez egy nagyon jó kérdés, amely Sarah nevű hallgatóunktól érkezett hozzánk Észak-Karolinából.

„John tiszteletes, én egy háztartásbeli anya vagyok három kisgyerekekkel. Jelenleg otthon oktatunk, és szeretem, hogy van lehetőségünk a gyerekekkel naponta többször is beszélgetni Isten dicsőségéről a nevelési kalandjaink során. Valóban öröm, hogy minden nap Krisztusra irányíthatom a figyelmüket. A kérdésem a következő: Mi a véleményetek a gyerekeknek való kátétanításról? Megéri-e azt a rengeteg időt, amit erre fordítanánk, vagy jobban tennénk, ha csak a Szentírást tanítanánk meg nekik, amely ugyanezekre az igazságokra mutat rá?”

Ez egy csodálatos otthonnak tűnik, ahol a gyerekek úgy nőnek fel, hogy szülei Isten dicsőségéről beszélgetnek velük, és azon aggódnak, hogy a Szentírás memorizálása vagy a katekizmus tanítása mellett döntsenek. Ha arra az időre gondolunk, amit a gyermekeinkkel töltünk (és most egy olyan családról beszélek, ahol a gyermek megszületik, ott nő fel, majd elmegy valamilyen felsőoktatási intézménybe; vannak másfajta családok is, de most csak ezzel foglalkozunk), reálisan nézve a dolgokat a Biblia memorizálása és a káté tanítása körülbelül két-három éves korukban kezdődhet, és egészen a tizennyolc év körüli távozásukig tarthat. Nagyjából tizenöt évünk van.

Amikor felteszem magamnak a kérdést: „Káté kontra a Biblia memorizálása?“, az a válaszom, hogy ez nem egy vagy-vagy helyzet. Megtehetjük mindkettőt. Ezzel együtt én minden családot arra bátorítok, hogy mindenképpen olvassák együtt a Bibliát minden nap: valódi Szentírás, valódi olvasás, valódi beszélgetés, valódi szívből jövő imádság. Kapcsoljátok össze a valós étellel minden nap. Igen, a Biblia elsőbbséget élvez.

A katekizmus szerepe

Mi a szerepe tehát a káténak? Négy célt mondanék: értelmezés, kiválasztás, rendszerezés és teljesség. Röviden a következőkre gondolok:

1 A katekizmus óriási értéket képvisel, mert átfogó értelmezést ad a Szentírás egészének megértéséhez. Mindannyiunknak szüksége van az ige sajátos részleteire. Igen, szükségünk van rá. Konkrét szövegek kellenek a fejembe ahhoz, hogy a hit harcát meg tudjam vívni.

De szükségünk van arra is, hogy értsük, mit jelentenek ezek a szövegek a nagyobb kép szempontjából. A katekizmusok olyan eszközök, amelyeket Isten az évszázadok során az egyház bölcsességén keresztül adott, hogy értelmezze, hogy az igeversék hogyan illeszkednek össze egy nagyobb, összefüggő jelentéssé.

2 A káté segítséget nyújt a Szentírás azon részeinek kiválasztásában, amelyeket különösen hangsúlyozni kell. A Bibliában ezernyi igevers van: több mint 31 ezer. A legtöbbszörnek segítségre van szüksége ahhoz, hogy megtudjuk, melyek a legfontosabbak Isten megismerése és a hithű élet megélése szempontjából. A katekizmusok kivonatok, az egyház együttes bölcsessége arra vonatkozóan, hogy a Biblia mely részeit kell hangsúlyozni a hívők egészsége érdekében.

3 Valóban segít a gyermeknek (és mondhatnám, a felnőtteknek is), ha a Bibliában található ren-

geteg gondolatot valamilyen módon rendszerezünk. Mi az alapvetően fontos? Mi épül az alapokra? Hová vezet mindez? Ez ad valamiféle ívet, valamiféle rendet.

Gyermekeink nagy zűrzavarba kerülhetnek, ha csak véletlenszerűen tanulnak bibliai verseket. Ez tízezerszer jobb, mintha nem tanulnák meg őket, viszont némi zavart okozhat nekik, ha csak véletlenszerűen tanulják ezeket a verseket, amelyeket soha nem állítottak be semmilyen meghatározott sorrendbe, sorozatba vagy gondolatmenetbe. A káték nagy segítséget jelentenek ebben.

4 Az utolsó funkció szerintem az átfogóság vagy teljesség gondolata. A következőkre gondolok.

Amikor Pál az ApCsel. 20, 27-ben az efezusi vénekhez szólt, azt mondta, hogy az ő vérük nem tapad a kezéhez, mert ő nem mulasztotta el átadni Isten teljes akaratát. A Róma 6, 17-ben használt kifejezéssel azt mondja, hogy mindnyájan egyfajta tanítást kaptatok. Még világosabban beszél az 1Timóteus 6, 20-ban arról a kincsről, amelyet Timóteusnak át kell adnia az embereknek.

Itt vannak ezek a kifejezések: Isten teljes akarata, tanítás típusa, kincs – mind arra utalnak, hogy a Biblia nagyságában és részletességében van egy központi, egységes, átfogó igazsághalmaz, amelyet lelkipásztorként át kell

adnunk a gyülekezeteinknek, és szülőként át kell adnunk a gyermekeinknek. Úgy gondolom, hogy a káté tanítása egy – bár kétségtelenül nem tökéletes – erőfeszítés arra, hogy megpróbáljuk betölteni ezt a küldetést.

Becsüld meg a Bibliát

Ne hanyagoljuk el a Biblia olvasását és megtanulását. De valahol az alatt a tizenöt év alatt építsétek be a katekizmust a tanításotokba. Talán arra gondolsz, hogy „Ó, a tizenöt év alatt folyamatosan katekizmusokat kell tanítani”. Ó nem, nem, nem, nem, nem! Én nem ezt mondom.

Voltak évek, amikor Noél és én használtuk a kátét a gyerekeink tanítása során, más években pedig nem (néhány iskolai évben igen, máskor pedig nem). Mi ezt csináltuk, főleg esténként, két módon: egy kicsit egyszerűbbet választva, aztán egy bonyolultabbat.

Nem azt mondom, hogy a gyerek életének minden évének minden napjában nagy szerepet kell kapnia, egyszerűen valahol az út során beépül.

Fordította: Popovics Szidónia
<https://www.desiringgod.org/interviews/should-we-memorize-catechisms-or-scripture>

A XV. század kronológiája:

1407 – Wycliffe földi maradványait kiásták, majd elégették. Követőit üldözték.

1409 – Pisai I. reformzsinat. Bolognában székelő új pápát választottak, de egyik pápa sem (sem a római, sem az avignoni) fogadta el, így már 3 pápa volt egyidejűleg.

1415 – Husz János vértanúhalála (július 6.).

1416 – Prágai Jeromos, Husz prédikálótársa is máglyahalált halt.

1419–1434 – Huszita háborúk (kelyhesek és táboríták).

1431–1443 – Bázeli III. reformzsinat: elítélte a szimóniát és a papi ágyasságot. A papi életvitel reformja. Az erőteljes pápai fellépés miatt a reformok nagy része végrehajthatlan maradt.

1453 – Konstantinápoly eleste (törökök). A bizánci állam-egyház vége.

1456 – A nándorfehérvári csata 70 évre állítja meg az oszmán-törökök magyarországi előrenyomulását, de Hunyadi János pestisben meghal.

1467 – A cseh–morva atyafiak közösségének keletkezése.

1471 – Kempis Tamás meghal (Imitatio Christi).

1483 – Luther születése (mh. 1546).

1484 – Zwingli születése (mh. 1531).

1491 – Loyola születése (mh. 1556).

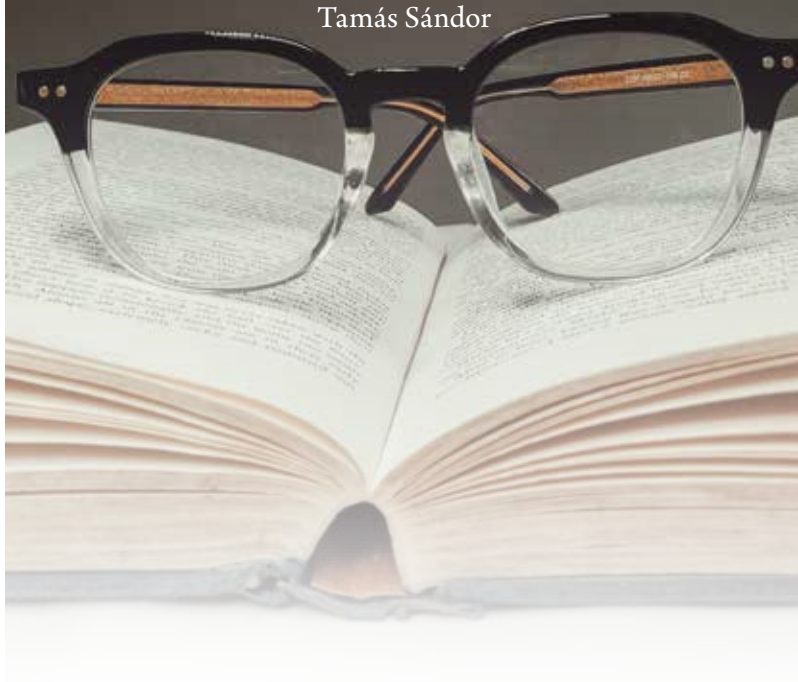
1492 – Amerika felfedezése (Kolumbusz). Spanyolország felemelkedése.

1497 – Melanchton születése (mh. 1560).

1498 – Savonarola vértanúhalála.

A keresztyénség tizenötödik százada

Tamás Sándor

A reformációt megelőző században – utólag tudjuk – több jel is arra mutatott, hogy a világ nagy változás előtt áll.

Az egyházi helyzet

Az előző cikkünkben a XIV. századnál szóba került, hogy a pápai világalom összeomlott. A pápának már nem volt olyan nagy világi hatalmuk, mint korábban. Ez az összeomlás együtt járt a papságba vetett bizalom összeomlásával. Az egyre műveltebb

és egyre tájékozottabb laikusok egyszerűen lenézték az egyház tisztségviselőit. A papság jelentős része teljesen képzetlen, az íráshoz, olvasáshoz sem értettek. Azt a keveset is, amit tudtak, más pap mellett segédkezve lesték el. Nehéz lenne kinyomozni, hogy a színvonal csökkenése miatt lett egyre alacsonyabb a papok társadalmi megbecsülése, vagy a társadalmi megbecsülés csökkenése miatt lettek pap-pá egyre kevésbé képzettek. Bizonyára e két dolog összefügg. Többé-kevésbé az egész kontinensre elmondható az,

ami Olaszországban volt: „Milánóban a tizenhatodik század elején egy káplán jövedelme kevesebb, mint egy egyszerű munkásé.”³ Ez maga után vonta azt, hogy a papok próbáltak mellékjövedelemhez jutni a megélhetésükhöz. Sokan gazdálkodással próbálták megkeresni a betevő falatot. Ennél még súlyosabb körülmények is voltak: „Ugyanebben az időszakban a franciaországi alsópapság helyzete nagyjából olyan, mint a csavargóké: eltekintve attól, hogy mentesek az adózástól, a katonai szolgálattól, és hogy polgári bíróság előtt nem vonhatók felelősségre, szinte meg sem különböztethetők a korszak vándor koldusaitól.”⁴ A szegénység mellett viszont a kiváltságok – például hogy polgári bíróság előtt nem vonhatók felelősségre – arra vezettek, hogy némelyek ezzel visszaéltek, ezáltal még inkább megutáltatták a néppel a papságot. A másik oldalon viszont a klérus felső rétege rendszerint nemesi származású volt, akiket nem érintettek a válságok, a szegénység, ezért nem is tudtak együtt érezni a leszegényedő néppel. A kettő kombinációja is ismert volt, amikor „...a plébánosok a rájuk bízott nyájtól távol élvezték javadalmukat, míg a lelkipásztori kötelességeiket rosszul fizetett, gyakran műveletlen helyettessel (vikáriussal)

1. Alister E. McGrath: *Kálvin*. Osiris Kiadó. Budapest 2001. 23. p.

2. Uo.: 24. p.

végeztették el...”³ Ennek a visszás helyzetnek nemcsak az egyházon kívül voltak kritikussai, de az egyházon belül is, hiszen a kolduló rendek (domonkosok, ferencesek) megjelenése és népszerűsége kimondatlanul is a papság, klérus kritikáját jelentette.

Nyilván abban a korban is voltak istenfélő személyek az egyházban, de a krónikák összességében az egyház romlottságáról beszélnek. „A politikus-filozófus Machiavelli azt állította, minél közelebb megy az ember Rómához, annál nagyobb mérvű romlottságot tapasztal.”⁴

Az egyház helyzetére adott válaszok

Az egyház romlottsága mellett a népi vallásosság nőn-nőtt.⁵ Egyik ékes példája ennek Kempis Tamás (1380–1471), aki a *De Imitatio Christi* c. könyvével irányt mutatott a misztika három szintű útjának,⁶ a megtisztulás, megvilágosodás és az egységre jutás útjának.⁷ Mindez egy mozgalom, a *Devotia Moderna* (Új Kegyes-

3. Frantisek Palacky: *A huszitizmus története*. Európa Könyvkiadó. Budapest 1984. 17. p.

4. *A kereszténység története*. Lilliput Könyvkiadó. 1996. 352. p.

5. Norman Davies: *Európa története*. Osiris. 2002, 391. p.

6. *Krisztus követése*. Ecclesia, Budapest. 10. p. Rónai György bevezetője.

7. *Via purgative, via illuminative, via unitiva*

ség) része volt. Igény volt a kegyesség gyakorlására, a bűnbánat keresésére, hiszen ekkor két fő veszély fenyegette Nyugat-Európát: a pestis és a török. A népi prédikátorok mindkettőt Isten ostorának tekintették, amely az egyházban lévő bűn miatt sújtotta Európát. Az Új Kegyesség követői már a reformáció előtt megfogalmazták a reformáció tanításának bizonyos elemeit. Eckhart mester (1260–1327) német dominikánus szerzetesként olyan tanokat hangoztatott, melyeket halála után a pápa elítélt. A tanítványa, Johannes Tauler (1300–1361) ígéhirdetéseiben az ember romlottságát hangsúlyozta, prédikációi nagy hatással voltak Lutherre vallásos útkeresésének nehéz időszakában. Johan von Wesel (1400–1481) azt tanította, hogy a Biblia a végső forrás a hit és élet kérdésében. 1475-ben írásban tiltakozott a búcsúcédulák ellen. 1479-ben az inkvizíció maga elé idézte, majd életfogytig tartó rabságra ítélte. Voltak viszont olyanok, akiknek nem csupán börtönt, de kínzást és halált kellett elviselniük a bűn ostorozásáért és az evangélium hirdetéséért. Savonarola Jeromos (1452–1498) Domonkos-rendi szerzetes, firenzei prédikátor a Biblia alapján ítélte el az egyházban lévő bűnt. John Wiclifet ugyan nem ölték meg, maradványait kiásták és megégették. Legjelentősebb követőjét, Husz Jánost (1369–1415), aki 1402-től Prágában hirdette az ígét, Konstanz-

ba a zsinat elé idézték, és bár királyi menlevele volt, mégis fogságba vetették és máglyán kivégezték.

Ebben az időszakban Nyugat-Európában több mint huszonöt egyetemet is alapítottak, és azoknak volt teológiai fakultásuk. Bár az alsó pap-ság tanulatlan volt, de egyre többen látták a tanulás szükségességét. Ami még inkább befolyásolta a gondolkodást, az a humanizmus megjelenése. Az első humanista, akinek ismerjük munkásságát, az olasz Lovato Lovati (1241–1309) Padovából. A pomposai bencés apátságban váratlanul rábukkant néhány elfelejtett klasszikus kéziratára, s ezzel felkeltette az érdeklődést az ókor eltűnt értékei iránt. Ettől kezdve a humanizmus egyik jellegzetes megnyilvánulása lett az ókori szövegek felkutatása. Francesco Petrarca (1304–1374) volt az, aki fellépésével kielezte az ellentétet a tekintélyelvű hagyományok és az eredeti szövegek tiszteletére támaszkodó új irányzat között. Ezt az időszakot nevezték a XIX. századtól reneszánsznak. A szó újjászületést jelent, és a klasszikus görög és római civilizáció értékeinek újrafelfedezését jelöli, mely hamarosan átformálta Európa művészeti, politikai életét és egész gondolkodásmódját. Ebben az időben már kevesen tudtak görögül, ezért csak a latin szövegeket tudták olvasni, de megjelent a görög nyelv tanulásának az igénye. „Petrarcának volt egy Homérosz-szö-

vege, de nem tudta elolvasni. Boccaccio nekilátott, hogy megtanuljon görögül, de nem sokra jutott.⁸ Mivelhogy nemcsak az ókori klasszikus irodalom íródott görög nyelven, hanem az Újszövetség is, ezért a görög nyelv „feléledésével” elég hamar elkezdődött a keresztyén szövegek tanulmányozása. Lorenzo Valla (1405–1457) összehasonlító elemzést közölt a latin nyelvű Vulgata és a görög szöveg kapcsolatáról. Megjegyzések az Újszövetséghez címen, így őt nevezhetjük a modern bibliakritika megalapítójának. Ő volt az, aki – annak ellenére, hogy maga is pap volt – bebizonyította, hogy a Donatio Constantini Magni/Constantinus adománylevele – amelyben Péter utódjának adja „...Róma városát, egész Itália és a nyugati területek provinciáit...”⁹ – hamisítvány.

A fejlődés szerepe

A reformációt megelőző században több olyan fejlődés, felfedezés is volt, amely az információ terjedését segítette. „...1492-ben nemcsak Columbus érkezett meg Amerikába, hanem elkészítették az első földgömböt is.”¹⁰ A nagy áttörést talán mégis

a könyvnyomtatás feltalálása jelentette. Mindaddig a könyveket többnyire szerzetesek másolták lassú, fáradságos munkával. Bár volt némi változás a IX. század kezdetén, mert a betűket kisebbé, gyorsabban írhatóvá alakították a könyvmásolás meggyorsítása érdekében,¹¹ de ez még mindig kézzel másolás volt.¹² A XII. századig pergament használtak – amely nagyon drága volt –, ekkor viszont Kínából arab közvetítéssel előbb Spanyolországba, majd egész Európába bejött a papír. A könyvnyomtatás megváltoztatta a lehetőségeket. „1500-ban már 6 millió könyvet nyomtattak Európában. Ennek 77%-a latin nyelvű volt, 45%-a vallásos könyv és 30%-a szépirodalmi alkotás.”¹³ A reformációt megelőző évszázadban már elkezdődött a reformáció.

8. A keresztyénység története. Lilliput Könyvkiadó. 1996. 356. p.

9. Középkori egyetemes történeti szöveggyűjtemény.

10. Jos Colijn: Egyetemes egyháztörténet. Iránytű Kiadó. 2001. 121. p.

11. Bruce M. Metzger: Az Újszövetség szövege. Harmat. 2008. 27. p.

12. Ez a “minusculus” írás a korábban használt “maiusculus” írással szemben.

13. Colijn, 121. p.

Az Úr csodálatos útbaigazítása

Turóci Natália

„Akiket Isten Lelke vezérel azok Istennek fiai”

Azt, hogy mikor volt a megtérésem pillanata, nem tudom pontosan meghatározni, de mivel tudom, hogy akiket Isten lelke vezérel, azok Istennek fiai, ezért leírom az Ő vezetését az életemben a kezdetektől fogva.

Isten kegyelméből Kárpátalján születtem, Kisbégány faluban. Édesapám ateistaként élt, édesanyám vi-

szont Jehova tanúihoz tartozott. Édesanyám oldaláról a nagyszüleim – akik Gáton éltek – szintén Jehova tanúi voltak. Amikor gyermekként ott voltunk náluk nővéremmel, Szvetával, sokat hallottunk Istenről, hűgunk, Niki még akkor nem született meg. Anynyira lenyűgöztek azok a történetek, amiket meséltek nekünk! Ők mondták, hogy az imádságot is komolyan

kell venni. Emlékszem rá, amikor egy este megbeszéltük nővéremmel, hogy mostantól kezdve nemcsak néha, hanem mindig fogunk este imádkozni. Vágytam megismerni Istent, kíváncsi voltam rá. Amikor a gyülekezetbe vitt minket édesanyánk, érdeklődésem egyre csak nőtt, míg egy alkalommal (kb. 8-9 évesen) egy, a Jehova tanúihoz tartozó házaspár megkérdezte édesanyámat, hogy eljöhetnének-e hozzánk foglalkozni velem egy gyerekbibliából. Mivel megengedte, el is jöttek. Nekem kellett olvasni, ők magyaráztak. Mivel gyerekkoromban nagyon szégyelltem, hogy dadogok, ezért úgy döntöttem, a következő részt betanulom. Így is lett, de már a következő alkalommal nem jöttek el, és sosem többet. Nagyon csalódott voltam, azt gondoltam, hogy beszédhibám miatt nem akarnak velem foglalkozni, ezért elhatároztam, hogy elolvasom magam a könyvet. Miután végigolvastam, rengeteget jártak a fejemben a bibliai történetek. Mikor tizenegy éves lettem, egy este – a Szentlélek indíttatására – levettem a polcra a Bibliát, és elkezdtem olvasni. Akkor döntöttem úgy, hogy ezeket a történeteket szeretném eredetiben is olvasni. Szabályt állítottam fel magamnak, hogy mindennap egy részt elolvasok, amit sikerült is megvalósítani. Akkoriban az Őrtornyot is olvasgattam, így azzal együtt kezdtem el olvasni a Bibliát. Istennek kegyelme volt az

is, hogy édesanyám már nem akart a Jehova tanúi felekezethez tartozni, és nem nézte jó szemmel, hogy én az Őrtornyot olvasom. Istennek egy csodálatos közbelépése volt ez, mint ahogyan az is, hogy éppen akkor váltunk ki Jehova tanúi közül, mikor kezdett elterjedni az Új Világ-fordítás, így hozzánk az nem jutott el.

Emlékszem, ahogyan olvastam a pusztaban vándorló Izraelnek a viszonyulását Istenhez, valamint a Bírak könyvéből – amikor, bár nagyon könyörögött Izrael népe a szabadításért, mégis amikor megkapta azt, újra bálványimádásba kezdett. Nem értettem, hogy tud nekik Isten mindig megbocsátani. Miért könyörül még rajtuk ezek után is? Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket tettem fel magamban. Később a Zsoltárok 78, 38–42 versei választ adtak kérdéseimre. Megértettem: ha Ő nem bocsát meg önmagától, csak mert meg akar bocsátani, akkor az embernek vége. Az Úr direkt elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását, mert Ő tudja, milyen semmi az ember, és szándékosan nem akarta elveszteni őket. Ezen az ígéren sírva rogytam össze, és fölkiáltottam magamban: „Hogyan lehet ilyen jó az Úr, hogy ennyire szeret? Az emberek javát akarja, mindent tudatosan tesz, és mi, gonoszok mint a szél, nem vagyunk semmik!” Ekkor kezdtem érteni, mennyire szent Isten, akartam neki engedelmeskedni,

kerestem az utat hozzá. Mivel nem tudtam, hol az igazság (katolikusok, reformátusok, Jehova tanúi), ezért kértem Őt, hogy vezessen. Nekem csak a Biblia Istene kellett, imádkoztam hozzá, és úgy láttam magamat, mint *én és a Bibliám – az elválaszthatatlanok*.

Amikor az Újszövetségben Jézus Krisztusról olvastam, csodálkoztam azon, hogy az Írás nem tesz különbséget az Atya Isten és Jézus között. Sokszor nem értettem, hogy most kiről beszél. Most már látom, hogy nem álltam messze az igazságtól, amit most már tudok. Biztos voltam benne, hogy Jehova tanúinak nincs igazuk. Ebben az időben kezdett az eleve elrendelés tanának megértése is kibontakozni bennem.

Körülbelül tizennégy éves lehettem, amikor életem közel két évig tartó, egyik legnehezebb, lelki gyötrődésekkel teli szakaszához érkezett. Erős késztetést éreztem, hogy az eddig tanult bibliai igazságokat feladjam. Belső tusakodás, harc vette kezdetét, ami kívülről leginkább depressziós állapotnak látszott. Mikor gondolati téren vétkeztem Isten ellen, iszonyatos büntudat keletkezett bennem. Hitem megpróbáltatásaként fogtam fel ezt az időszakot, könyörögve az Úrhoz, hogy bocsásson meg és szabadítson meg, különben beleőrülök. Az Úr meghallgatott, és azt mutatta meg nekem, hogy Jézus a kulcs prob-

lémában, és minden módon kapaszkodjak bele. Ezek után megadta a szabadulást.

Később, 2005 októberében férjhez mentem, férjem református vallású. Azután 19 évesen dolgozni kezdtem ápolónősegédként, itt találkoztam a presbiteriánus gyülekezet egyik tagjával. Beszélgetni kezdtünk Istentől, majd ettől kezdve hosszú és mély beszélgetések indultak el köztünk. Próbáltam abba kapaszkodni, hogy Jézus kereszthalálában van a kulcs, és bűneim bocsánatát Őbenne találom meg. De mindez nem mindig ment, és még mindig nem láttam tisztán a dolgokban. Viszont a beszélgetések, a könyvek, az előadások és a Keskeny utak, melyeket kaptam, helyre tették bennem az addig zavaros dolgokat. Ő elmagyarázta konkrétan a megváltást, hogy Isten Krisztus váltságáért bocsát meg egyedül, s így már tisztábban kezdtem látni. Egyre jobban vágytam a beszélgetésekre, mert úgy éreztem lelki táplálékot nyújtanak nekem, viszont a presbiteriánus gyülekezettel szemben voltak fenntartásaim, talán a Jehova tanúihoz kapcsolódó múltam miatt.

Aztán elhívott egy bibliaiskolára Beregszászba. Nem örültem ennek, azon mérgelődtem, hogyan fogom most kimagyarázni magam, hogy ne mennék el ennyi sok jó beszélgetés után. Félttem a férjem, a szüleim reakciójától, mert édesanyám sokszor

intett, hogy bele ne keveredjek semmibe, hisz emlékezhetek én is rá, milyen nehezen tudtunk megszabadulni korábbi gyülekezetünkötől. De győzött a szívem mélyén meghúzódott Isten iránti vágy, hogy többet tudjak róla, ezért úgy határoztam, hogy elmegyek, de nem hagyom magam befolyásolni a gyülekezet részéről.

Mikor elmentem, nagyon tetszett az előadás, de nem tudtam végig maradni, ezért később újra elmentem egy bibliaiskolára. Leírhatatlan érzés volt, amikor csak szívtam magamba a tanítást, amire ki voltam éhezve, szünetek nélkül hallgattam volna. Viszont még mindig nagyon gyanakvó voltam a gyülekezettel szemben, nem hittem az emberek egymás iránti őszinteségében. Végül azt gondoltam, hogy nem kell nekem gyülekezet, eddig is meg voltam nélküle, még a depresszióból is kijöttem egyedül az Úrral, és persze ott a Bibliám, az miért ne lenne elég. Munkatársam próbált meggyőzni az ellenkezőjéről, hogy fontos a gyülekezet, s hogy nem lehetünk magányos keresztyének, de kapcsolatunk megszakadt, mert szülési szabadságra mentem.

2010 júniusában megszületett drága kislányunk, Linett. Ebben az időben is olvastam és hallgattam az előadásokat, melyeket még munkatársnőm adott, s melyek nagyon szíven ragadtak. Isten csodálatosan munkálkodott bennem, hiszen megláttatta

Pál levelei és az Apostolok cselekedetei által, hogy az első keresztyének gyülekezeteket alkottak, sőt olyan komolyan vették, hogy eladták birtokaikat, és mindenük közös volt. Különös volt számomra, hogy olyan vitatott témákat, mint Jézus isteni mivolta vagy az eleve elrendelés könnyebben fel tudtam fogni, mint egy olyan alapvető dolgot, mint a gyülekezet szükségessége. Hála legyen Istennek, aki Szentlelke által kimunkálta bennem, hogy a Biblia tekintély legyen előttem a kezdetektől fogva. Innentől kezdve már vágytam a gyülekezetbe.

Közben míg otthon babáztam, előtörttek bennem a régi félelmek, egyre jobban megterheltek bűneim is. Elhatároztam, hogy nem teszek úgy, mint legutóbb (én és a Bibliám), szükségem van a gyülekezetre is. Felhívtam régi munkatársnőmet, és kértem, hogy szóljon, ha lesz bibliaiskola. Azt is elhatároztam, hogy ha esik, ha fúj, én akkor is ott leszek. 2012 februárjában elindultam, nagyon esett a hó, nagy szél támadt. Családtagjaim kérdezték: hová indulok ilyen időben? De én nem bántam mindezt, mert úgy éreztem, tettem egy lépést Isten felé az engedelmisségben. Akkoriban értette meg velem az Úr, hogy nem a magunk választotta istentisztelettel kell tiszteljük Őt, hanem ahogy Ő kívánja.

Ezekkel az eseményekkel egy időben szüntelen imádkoztam testvéreimért, Szvetáért és Nikolettért.

Nővéremet is nagyon szerettem, de mivel rá nem voltam nagy befolyással, szívügyemmé vált, hogy Nikolettet – mivel ő nagyon ragaszkodott hozzám gyerekkorunk óta – rávezessem mindarra, amit az Úr nekem már megmutatott a Bibliából. Aztán Isten egyengette az ő útját is, így végül együtt indultunk el Beregszászba vasárnaponként istentiszteletre. Isten könyörült hűgomon, és megtérést adott neki, én meg úgy éreztem, ajándékba kaptam az ő lelkét az Úrtól, ennyi megpróbáltatás ellenére is. Milyen jó az Úr!

Ragaszkodni akartunk ehhez a gyülekezethez, mert nagyon biblikusnak találtuk. De mivel őemberünk gonosz, még volt bennem egy kevés hitetlenség. Tartottam tőle, hogy az egész egymás iránti szeretet és törődés csak képmutatás, és vizsgálódó szemekkel tekintettem rájuk. Míg egyszer egy házaspár tagsági fogadalmat tett, ahogy a lelkész felesége meghatódott, hogy a férj megtért annyi sok imádság után, mintha az Úr sújtott volna le rám, annyira ledöbbsentem. Annyira megalázva és megszégyenülve éreztem magam az Úr előtt, mintha azt mondta volna: „Most, hogy látod, már hiszel?” Sírva fakadtam, nem is értették a többiek, mi van velem. Akkor adtam át magam teljesen az Úr akaratának, s győződtem meg arról, hogy itt valós testvéri szeretet van, ezek az emberek fonto-

sak egymásnak. Nem akartam már tovább hitetlenkedni, okoskodni magamban, mert az Úr nem nekem adott igazat, hanem a gyülekezet mellett állt ki. Ő maga tett bizonyosságot a Református Presbiteriánus Gyülekezet mellett.

Ekkor eldöntöttem, hogy ennek a gyülekezetnek a tagja akarok lenni, jóban-rosszban ki akarok tartani mellette. Ott akartam lenni, ahol az Úr van, és úgy, ahogy Ő akarja. *Nem én választottam ezt a gyülekezetet, hanem Isten választotta nekem.* Azóta hűgommal, Nikolettal már tagok vagyunk, és nővérem, Szveta is látogatja az alkalmakat. Dicsőség érte az Úrnak!

Visszanézve mindig tele volt az utam rögökkel, melyeket sokszor magamnak állítottam. Isten viszont gyöngéden vezetett, és nem aszerint bánt velem, mint azt megérdemeltem volna. Kiterjesztette rám kegyelmét, és közelebb vont magához az Ő Fia által, akinek megismerésére mindig is vágytam. Legyen áldott mindenért az Úr neve!

ERDÉLY**CSÍKSZEREDA****Kapcsolat**

Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
0723-332-053

Bibliára

szerda: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:30

ERDŐSZENTGYÖRGY**Kapcsolat**

László Lehel
Május 1 utca, 1/A
0723-630-793

Bibliára

szerda: 18:00
vasárnap: 17:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

KOLOZSVÁR**Kapcsolat**

Szász Attila
Str. Otetului 18A
0723-368-408
Istentisztelet
vas.: 10:00 – román

MAROSVÁSÁRHELY**Kapcsolat**

Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
0745-777-673

Bibliára

csütörtök: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

PETROZSÉNY**Kapcsolat**

Zólya Csaba
0723-395-260

Bibliára

csütörtök: 11:00 – magyar

RAVA**Kapcsolat**

László Lehel
0723-630-793
Istentisztelet
vasárnap: 14:00

SEPSISZENTGYÖRGY**Kapcsolat**

Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
0744-307-550

Bibliára

szerda: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

SZÉKELYUDVARHELY**Kapcsolat**

Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
0726-265-566

Bibliára

szerda: 19:00
vasárnap: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

SZOVÁTA**Kapcsolat**

Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
0722-573-019

Kovács Kálmán

M. Eminescu utca K1/7
0740-483-684

Bibliára

szerda: 19:00
Istentisztelet
vas.: 10:00

VULKÁN**Kapcsolat**

Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
0723-395-260

Bibliára

szerda: 17:00 – magyar
péntek: 17:00 – román
Istentisztelet
vasárnap: 9:30 – magyar
vasárnap: 11:30 – román

KÁRPÁTALJA**BARKASZÓ****Kapcsolat**

Lőrinc Bertalan
380-99-4562471

Bibliára

péntek: 18:00
Istentisztelet
vas.: 15:00

BEREGSZÁSZ**Kapcsolat**

Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnyickij 52.
380-99-4562471

Bibliára

szerda: 17:00
Istentisztelet
vas.: 10:30

UNGVÁR**Kapcsolat**

Gál István
J. Halana 48.
380-99-5576333
Váraljai Tibor
099-221-7888

Bibliára

kedd: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:30

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat

Bagoly Gyula
Endre u. 11.
06-30-269-8643

Bibliaóra

szerda: 18:00

Istentisztelet

vas.: 10:30 – IT

BUDAPEST

Kapcsolat

Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
06-30-184-2142

Sikó Mihály

1106 Lángvirág utca 11.
tel: 06-20-523-2147

Bibliaóra

szerda: 18:00
(Érd, Pacsirta utca 28.)
péntek: 18:00
(Bp, Lángvirág utca 11.)

Istentisztelet

vas.: 10:00
(Bp, Neszmélyi út 13.)

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat

Bencs Miklós
06-70-328-5471

Bibliaóra

péntek: 17:00

Istentisztelet

vas.: 10:00

MISKOLC

Kapcsolat

Szőke Imre
Kartács u. 1.
06-46-412-558

Bibliaóra

szerda: 17:30

Istentisztelet

vas.: 10:30

Ízelítő következő
lapszámunkból:

Középpontban A GYÜLEKEZET!

- ◆ Hajnalokig beszélgetni Isten dolgairól, avagy miként alakult a kaposvári gyülekezet
- ◆ Gondolatok a diakóniai munkáról
- ◆ Imameghallgatások a hétköznapiakban

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat
Kiadja a Közép- és Kelet-Európai
Református Presbiteriánus Egyház

www.presbiterianus.hu

ISSN 1788-5450

Szerkesztők: Tamás Sándor, Curcubet Gabriella,
Szólósiné Nagy Kincső Galatea
Képek forrása: unsplash.com

Borítófotó: Kovács Anna

Lektorálták: Orbán Gyula, Tóth János

Kovács Ábel
Küzdjünk közösen

Testvéreim, tehetünk többet,
törjünk hát előre
tunyaságból tettekérség tisztí öltözetébe.

Fel-fel, a csúcsra törni nem bolondság,
megkísérthet álnokság,
de ki megmentett, elveszni nem veszhét.

Váratlan elszállhat erőnk, kétség gyötörhet.
Zengjen mégis dicsénékünk: gyenge vagyok, így dicsekszem!

Ne engedjünk a Mindegy-nek!
Az teremt táptalajt öngyilkos érzetnek.
Önérzetnek, magunkat sajnáltató képzetnek,
minden esélyt rettegéssel telítő Nem éri meg-nek.
Ennek mindenkor Nem-mel szabjunk gátat Szentlélekkel!

Tálcumentunkhoz híven tanúbizonyságot tegyünk,
s ha tetten ér titkosszolgálat törvénytelen ténykedése, hüen higgyünk.

Jótett terhet cipelni, megfoltozott cipőnket csupasz lábra adni,
iga alatt igátlan igéiségben ismerős igatársainkat inteni,
s intelmüket bölcs bátorsággal bevenni,
magokat hinteni,
irígy ingereket béklyókba bocsátani, magunkat áldozni.
Áldani az átokká lett fiúságot,
kezünkben hordozni evangéliumi újságot!